

INTRODUCTION

The Vienna National Library possesses a small volume of Platonic writings (Vindob. phil. gr. 314: Albinus, the "Prolegomena" and Hierocles) copied in the year 924 or 925 by John the Grammatikos. It is bound up with a contemporary copy of the "Opuscula" of Theodorus Abucara on vellum of the same quality and size, but in a different hand. The collection of Platonica is richly annotated. The object of this paper is to publish the scholia and to prove that the exemplar was a codex in the possession of Arethas with marginal notes by the archbishop himself¹.

The contents of the MS. are as follows:

Part I.

- 1) ff. 1r - 26v: Albinus Epitome, beginning 160, 12 Hermann²;
- 2) ff. 27r - 29v: Προτέλεια σύμμικτα εις τὸν³ Πλάτωνα (extracts from Olympiodorus, In Gorgiam p. 197, 8-19; 197, 36-198, 1; 198, 2-5; Diogenes Laertius III, 43-44; 49; 52; 48; 53-61; 65);
- 3) ff. 29v - 50v: Anonymous Prolegomena to Platonic Philosophy (Hermann, Plato, vol. VI, pp. 196-222);
- 4) ff. 51r - 52r: The Golden Verses of the Pythagoreans (Diehl, Anthol. Lyr. II);
- 5) ff. 52v - 110r: Hierocles, Commentary on the Golden Verses (Mullach, Fragm. Philos. Graec. I 416-484); at the end

¹ Acknowledgment by L. G. Westerink is due to the Netherlands Organization for Pure Research, both for photographs of the MS. and for a travelling-grant to examine it at Vienna. For the description use was made of H. Hunger's type-written catalogue. That the Scholia which are published here belong to Arethas has been already suggested by *Sonny* (see *infra* p. 107ⁿ), 93 and by *R. E. Witt*, Albinus and the History of middle Platonism, Cambridge University Press, 1937, 16.

² Collation by B. Laourdas in 'Αθηνά 54 (1950) 29-35, who wants to express his gratitude to Prof. Paul Maas, on whose suggestion (in 1948 at Oxford) he studied the scholia.

³ μέγαν erased after τὸν.

the colophon ἐγράφη χειρὶ Ἰωάννου γραμματικοῦ ἀχρείου δούλου
 (ἡσο)υ χ(ριστο)ῦ μη(ν)ὶ Ἰουλίῳ εἰς τὰς εἰκοσιοκτῶ ἡμέρα πέμπτη
 ἰνδ(ικτιωνος) γ: ἕτη κοσ(μου) ,ςυλδ¹.

6) ff. 110v - 112v: Miscellaneous extracts, published *infra* pp. 126 - 130 (philosophical, theological and grammatical). The title Ἡ Σπευσίππου διαίρεσις, which mistakenly heads the whole collection, in reality applies to the first three lines only (see Simplic., In Categ. p. 36).

Part II.

ff. 113r - 151v: Theodorus Abucara, Opuscula 3, 5 - 8, 16, 9 - 14, 33, 15, 42, 31, 1, 17, 2 and 4 (breaking off at Migne, P. Gr. 97, 1513C7 ἐστὶν καὶ).

The numbering of the quaternions is continuous, but late; Part I has 14 quaternions (originally 15, the loss of the first accounting exactly for the missing portion of Albinus), Part II has 5, minus one leaf at the end, but even the rest of Opusculum 4 must have taken up more space than this. The size of the leaves averages 196 × 150 mm.; the text covers, in Part I, 140/145 × 90/105 mm. (140/145 × 95/110 mm. in the extracts, ff. 110v - 112v), in Part II, 157 × 82/90 mm. The method of ruling, too, is different in the two parts, which were evidently not meant to make up one volume. The extracts must have been added as an afterthought to fill the remaining pages; hence the greater breadth of the lines and the closer writing.

The scholia, which are found only in Part I, were written by the same scribe who copied the rest of the text, and at the same time, as appears from the color of the ink. Frequent errors manifestly due to misreading of the original confirm this. Some are even written on the wrong page (note at Alb. 20, 1 on f. 14r instead of f. 14v; at Proleg. 6, 8 on f. 34v instead of f. 34r). While the text, and marginal corrections and additions to it, are in minuscule writing, the scribe used semi-uncial characters for the scholia, with only rare exceptions. A few additions of a considerably later date are easy to recognize as such.

The period within which the exemplar can have been written is narrowed down a great deal by the note at Hierocles 438b5: τοιοῦτο καὶ Μάρκος δ' αὐτοκράτωρ ἐν τοῖς Ἡθικοῖς αὐτοῦ φησὶν. It was Arethas, then still a deacon, who rediscovered and re-edited

¹ Neither the day of the week nor the indictio number fits the year 6432 (=Sept. 923/924 A.D.); unless the scribe made *two* mistakes, he must have finished on the 28th of July 925, which fell on a Thursday.

the *Εἰς ἑαυτὸν*, some thirty years before the Vienna MS. was executed; and the wording of the scholion justifies the surmise that he wrote it himself, since no one but he, as far as we know, ever cited the book as τὰ Ἠθικά (schol. on Lucian p. 207, 6 Rabe ἤς καὶ Μᾶρκος ὁ καίσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν Ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. Cf. ib. 189, 5; also schol. on Dio Chrys. 20, 8 and 32, 15)¹.

This supposition is corroborated by a great many parallels in other works of Arethas, especially in scholia known to be his or attributed to him with great probability. To mention some of the most outstanding examples²:

Alb. 7, 42 τῆς ἀνυπάρκτου ἐπαγγελίας.	Luc. 24, 28 τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας.
ib. ἄλλοι δὲ ὄλεσθε αὐτῇ γεωμετρικῇ καὶ τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν.	Luc. 228, 30 ἀπόλοιο, μιανέ, αὐτῇ γελωτοποιεῖται καὶ εἰρωνεῖται.
Alb. 9, 24 ἐξ ἐλευθέρου καὶ ἀνεπηρέαστου ἐνόησας.	Or. 4, 64 ἀνεπηρέαστον...τὴν πρὸς τὸ ἐν ἔχει ἐπιστροφῆν.
ib. ἀνυπόστατος ὁ τῶν ἰδεῶν λόγος καὶ πρὸς τερετίσματα, τὸ τοῦ Σταγειρίτου εἰπεῖν κατὰ καιρὸν, ἀποτελεστέων.	Luc. 243, 25 ταύτη καὶ ὁ σοφὸς ἄριστοτέλης τερετίσματά που τῶν ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου.
Alb. 14, 18 ἀφ' οὗ διερρήθηκεν ἡμῶν... τὸ σοφόν (cf. 25, 26 διερρήθηκέ σοι ἡ προὔπαρξις τῶν ψυχῶν, 25, 43 διερρήθηκέ σοι τὸ σοφόν).	Luc. 82, 10 διερρήθηκέ σοι... τὸ γενναῖον ἠπόδειγμα.
Alb. 25, 26 ἡ προὔπαρξις (προύταξας MS.) τῶν ψυχῶν.	Or. 4, 115 τὴν ληρώδη προὔπαρξιν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν.
Alb. 25, 31 αἰθυμάτων] ἀποσπινθηρισμάτων, ὄρημάτων, ἐξαγγελμάτων (ἐπαγ- adsc. V pr. m., leg. ἐξαλμάτων?), ὑπομνημάτων, τυπωμάτων.	Dio 80, 5 αἰθυγμα ὄρημα, κίνημα, ὁμοίωμα, ἔξαλαμα, σκίασμα.
Hier. 424a7 ναί, ἀνοῦστατε, ἔβεις καὶ κροκοδείλοι καὶ κριοὶ καὶ τράγοι καὶ ὁ σεβασμιώτατος ἦμῖν Ἄπις φύσει κρείττονα ἀνθρώπων; 425a16 εἶτα αἰλουροὶ καὶ ἔβεις, οὓς ἐσεβάσθητε, καὶ πᾶς ὁ τῶν ἀσελγῶν στόλος... θεοὶ παρ' ἡμῖν ἐνομήσθησαν; cf. 426a2.	Luc. 219, 27 καὶ ἐπειδὴ Αἴγυπτος τῆ λόγῳ παρήχθη, ἄρα σοι διαῖραι στόμα τολμᾶται τῆ κυνοπροσώπους θεοῦ ἐνοουμένη καὶ τοὺς αἰλουροὺς καὶ τὰς ἔβεις καὶ τοὺς σεμνοὺς κροκοδείλους καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτερον τὰ κρόμμου...; Cf. Dio 12, 61.
Hier. 426b19 χρήσιμον κατὰ εἰκονο-	Dio 12, 45 χρήσιμον κατὰ εἰκονομά-

¹ See the Testimonia in Schenkl's edition, Leipzig 1913.

² Dio=Scholia on Dio Chrysostomus, in: A. Sonny, Ad Dionem Chr. Analecta, Kiev 1896, pp. 83-130.—Kouq.=Letters of Ar., in: S. Kougeas, Ὁ Καισαρὶας Ἀρήθας, Athens 1913, pp. 139-147.—Luc.=Scholia in Lucianum, ed. H. Rabe, Leipzig 1908 (cited by Rabe's page and line).—Or.=Jenkins-Laourdas-Mango, *Nine Orations of Ar.*, B. Z. 47 (1954) 1-40.

μάχων.

Hier. 437b17 *ώραϊον διόλου τὸ χωρῖον καὶ ἀληθείας ἐχόμενον.*

Hier. 451b12 (on corrective punishment after death) *σημείωσαι, Ὁριγένειον δόγμα.*

Hier. 480a1 *πρὸ δόδου παροιμιῶδες τοῦτό ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὡσπερ τι πρωτόλειον (-ιον MS.) προτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων.*

Hier. 482a11 *ἔτυχεν ἡ ἱερατικὴ (ερωτικὴ MS.) ἡμῶν τερθρεία τοῦ προσήκοντος ἀλέγχου διὰ τοῦ σπουδαίου Προκόπιου τοῦ Γαζαίου τῷ ὄντι καὶ ἀδιαδράστου σοφίας.*

ib. *ἀδιαδράστου σοφίας.*

Hier. 483b5 *τῷ γὰρ τοι ὑπάτω ἡμῶν Διέ...*

ib. *ταῦτα φύσεως μακαρίας, ἣ τὸ ἀπαθές τε καὶ ἀπροσπαθές δλικῆς ζωῆς δ τῶν ἐμφρονεστάτων ἀπονέμει λογισμός;*

χων¹.

Dio 4, 47 *ώραϊον δι' ὄλον καὶ πλειοστης ἐχόμενον ἀληθείας τὸ χωρῖον.*

Or. 4,114 *Ὁριγένους καὶ Διδύμου καὶ Εἰδαγρίου τὴν ληρώδη... ἀποκατάστασι τῶν τῆς ἄνω θόξης ἐκπεπωκότων.*

Luc. 86, 21 *τοῦτο δὲ τὸ πρὸ δόδου παροιμιῶδες ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὡσπερ τι προτέλειον (πρωτόλειον MSS.) ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων...*

Schol. Luc. Philopseudes (IV p. 224 Jacobitz) *ἱερατικῇ οἷα εἰκόσ τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς δ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ θεξιῶς καὶ γενναίως².*

Koug. I 67 *τῷ ἀδιαδράστῳ τῶν ἐνθυμημάτων δπλισμῷ.*

Luc. 220, 3 *καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν ὑπατον ἡμῶν Δία...*

Luc. 82, 6 *ἀλλ' οὔτε φθόνου τὸ θεῖον... οὔτε τινός ἄλλου πάθους ἢ μόνῃ μακαρία φύσει... ἐντός κατασταλή.*

To these can be added a number of unusual words (or words in unusual meanings) such as: *κατεπείγειν* (Alb. 9, 24; Luc. 81, 23); *δ παράλογος* (Alb. 14, 15; 25, 50; cf. the note on the masculine form, Luc. 214, 8); *κακοδαίμονεῖν* ('to be insane': Alb. 25, 43; Luc. 201, 13); *καταχωρίζειν* ('to record': Alb. 25, 50; Luc. 251, 16); *καταταχεῖν* (Alb. 25, 50; Koug. II 30); *ἀντεξάγειν* (Hier. 442a11; Luc. 217, 11).

The case is completed by the characteristic manner of Arethas which is in evidence on almost every page (the triumphant apostrophes; the invective, the patronizing praise) and by his very personal style, the result of much reading and patient phrase-collecting³, with a syntax so tangled that he often fails

¹ The treatise against the Iconoclasts summarized by B. Laourdas, in *Θεολογία* 25 (1954) 614-622 does not mention the arguments from Dio and Hierocles, and is therefore probably earlier.

² From the codex Graevii, now unfindable; there can be no doubt now that the scholion comes from Arethas's edition, a possibility already suggested in *Mnemosyne*, S. III, 10 (1942) 276-277.

³ One gets a glimpse of the process at Hier. 424a12 and 468b6, where Ar. copied the word *ἀνεικονίζόμενοι* (*ἀνεικονίσαστο*) in the margin, apparently to mark it for future use. Cf. Luc. 189, 23.

to extricate himself and, rather than spoil the look of the page allows an impossible sentence to stand¹.

Since, however, it was Arethas's practice to have MSS. copied with the scholia they contained already, some of the scholia may be older. But those that have the character of reader's notes are unmistakably his, and the same holds good of the rare explanatory notes. The rest are nearly all headings summing up the contents of the text for easier reference. Though less frequent in Hierocles, they continue throughout the volume and consequently they may also be the work of Arethas.

Positive indications for a more precise dating of the exemplar are lacking; there is only the negative fact that Arethas does not seem to allude to Albinus (Alcinous to him) or Hierocles elsewhere. As he made a careful study of the two authors, and found much to admire in Hierocles especially, this points to a comparatively late date, later for instance than the scholia on Lucian (913), though the argument is obviously not decisive.

The uniform character of the scholia proves that Arethas read and annotated the whole corpus about the same time. No doubt he had found the three introductions to Plato together in one volume; whether Hierocles also made part of it or was added by Arethas, is uncertain; in any case the book transcribed by John the-Grammatikos had the same contents as Vienna MS. 314 ff. 1-110r. The extracts on ff. 110v-112v, which follow the colophon, must have come from another book or collection of papers, probably in the same library. In them, too, an occasional *σημείωσαι* and *ᾠγαῖον* occurs in the margin; if it was Arethas who marked them in this way, they were probably not his own notes, but somebody else's. Finally, the copy of Theodorus Abucara from which ff. 113r-151v of our MS. were transcribed may also have belonged to Arethas, whose interest in Theodorus appears from the large place given to the latter's work in Moscow Greek MS. 231 (Vladimir), written for Arethas in 932. It is true that the two MSS. do not offer the same recension; besides some variants in the titles and incipits as given by Vladimir, there is also considerable difference in the arrangement of the treatises

¹ Instances of rewriting: schol. at Clement of Alex., Paedag. I 5 (cf. O. v. Gebhardt, *Texte u. Untersuchungen* I 3 [1882] pp. 168-170); at Athenagoras, De resurr. 17 (ib. pp. 171-175); Luc. 71, 25-75, 4.

(4, -, -, -, 43, 2, 3, 5-8, 16, 12, 14, 33, 42, 31, 1, 17-19, 21-24, 32, 20, 25); but there is evidently no reason why Arethas should not have possessed two editions of the same author.

The Vienna MS. is not easy to read, partly because of the close writing and the abbreviations, but mainly because of the fading of the ink (see p. 126). In a few places, especially at the beginning, the writing has worn off at the edges, or the vellum is damaged. The greatest difficulty, however, is the scribe's repeated failure to decipher the exemplar. Although, on the whole, he uses much the same tachygraphic signs as Arethas, he is apt to confuse them, especially in the endings. He follows Arethas in writing $\bar{a}i$ for the long diphthong (Alb. 9, 24 $\acute{\epsilon}\pi\iota\gamma\omicron\lambda\bar{a}i$, cf. $\theta\epsilon\sigma\sigma\alpha\lambda\bar{i}\bar{a}i$ and $\delta\epsilon\upsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\bar{a}i$ in Kougeas Plate VI) but at Hier. 420a8 he took the stroke for an α (for which it is regularly used both by Arethas and himself) and read $\text{ΕΠΟΨΙΑ}\bar{\text{I}}$ instead of $\text{ΕΠΟΨΙΑ}\bar{\text{I}}$. He shows himself familiar with the current compendia for $\kappa\alpha\acute{\iota}$, $\acute{\omega}\zeta$ and $\pi\rho\acute{\omicron}\zeta$, but here and there he must have mixed them up¹. The compendium for $\omicron\upsilon\tau\omega(\zeta)$ ($\omicron\upsilon$ with $\omega\zeta$ or ω written over it, a form frequent both in the text and in the scholia of the Vienna MS) is twice confused with $\omicron\delta$ ². Altogether, he cannot have understood much of what he wrote.

In the following edition the spelling, accentuation³ and interpunction have been normalized, chiefly on the ground that a diplomatic copy would prove to be of little practical use. Words or letters no longer readable have been supplied in square brackets, other additions are in pointed brackets, words to be deleted in double brackets. Lemmata are added only when marked in the text. Round brackets for endings omitted in the MS. have been used only in those cases where there could be any doubt as to the form required.

With the exception of textual corrections and variants, which would be useless without a complete collation, and a few scrawls that have no bearing on the text, all the marginalia of the codex

¹ Alb. 14, 18, Hier. 442a11 $\kappa\alpha\acute{\iota}$ for $\acute{\omega}\zeta$, 9, 24 (p. 112,37) $\kappa\alpha\acute{\iota}$ for $\pi\rho\acute{\omicron}\zeta$, 25, 43 $\pi\rho\acute{\omicron}\zeta$ for ζ .

² Alb. 16, 4; Hier. 458b2-5.

³ In the text the accents are usually written, in the scholia the greater part are omitted, especially with tachygraphic signs.

have been included. To save space, short notes merely serving to mark interesting passages are given here *en bloc*¹:

ση(μείωσαι) Alb. 9, 6; 10, 36; 43; 12, 27; 13, 8; 21, 5; 22, 9; 25, 59; 26, 11; 28, 23; 33; 29, 33; 35; 30, 8; 31, 4; 33, 5; 34; 34, 32; 35, 10; Proteleia, Diog. Laert. III 56 beg.; Proleg. 1, 24; 39; 2, 15; 5, 13; 30; 9, 23; 10, 44; 15, 43; Golden Verses 36; Hier 416b10; 418a25; b11; 423a7; 426b5; 427a9; 21; 429a2; 430a13; 24; b9; 431a1; 10; 23; 432a20; 434a14; 436b16; 438a20; 439a5; 440b3; 20; 443a9; 444a4; 445a6; 447a14; 450b23; 453b21; 454a13; 21; b10; 455b1; 456a9; 458a12; 459a2; b10; 462b4; 464a8; b15(?); 465a27; 466a16; b 15; 470a1; 471a24; 474a10; b24.

χρή(σιμον) Proleg. 8, 22; Hier. 447a2; 449b8.

ση(μείωσαι) χρή(σιμον) Hier 426a23.

ὄρ(αίον) Alb. 10, 52; 24, 9; 17; 27, 33; 53; 30, 11; 31, 22; Proleg. 3, 31; 9, 33; Golden Verses 55; Hier. 416a5; b6; 418b4; 420b18; 421a2; 17; 428a2; 430a4; b14; 432b17; 434a19; b4; 439b26; 440b21; 441a27; 444b10; 426a22; b9; 14; 449b5; 451a1; 9; b16; 453a23; 454a1; 23; b3; 18; 456a7; 457a22; 458a4; 461b18; 462b11; 463b17; 466b2; 20; 267a4; b14; 468b21; 470b3; 474a20; 477b4; 481a8; b24.

ὄρ(αίον) ση(μείωσαι) Alb. 32, 12.

ση(μείωσαι) ὄρ(αίον) Hier. 429a14; 438b12; 455a8; 461b10; 472b14.

ὄρ(αίον) διόλου Alb. 32, 18 - 20; Hier. 449b12 - 14; 452b10 - 14; 453b2 - 6.

ὄρ(αίον) ἄγαν Hier. 435a6; 457b16; 477a2.

ση(μείωσαι) ὄρ(αίον) ἄγαν Hier. 437a24.

SCHOLIA

Albinus

§ 7 3 τί τοῦ θεολογικοῦ τέλος.	1v
5 τί τοῦ φυσικοῦ τέλος.	
9 τί τοῦ μαθηματικοῦ τέλος.	
14 ἀριθμητική.	
19 γεωμετρία.	2r
25 ἀστρονομία.	
31 μουσική.	
42 ληρεῖς λήρον τῷ ὄντι ἀπέραντον καὶ πλέον οὐδὲν τῆς ἀνυπάρκτου ἐπαγγελίας προφαίνοντα· ἰδοὺ γὰρ ὑμεῖς εἰ τὰ μαθήματα ἐξυμνοῦντες κατὰ τὸ περιττὸν τοῦτ[ων.....]θέντες [οὐκ ἔ]γνωτε [.....	2v 10

¹ References are, in Albinus and the Prolegomena, to chapter and line of Hermann, in Hierocles, to page, column and line of Mullach's ed. in the Fragm. Philos. Graec. (Didot).

....] οὐδ' ὄντων οὐδέν. εἰ γὰρ[.....] συνή[.....] γνωστοῦ,
 [.....] τ[ῶν] ὀρεκτῶν ὄντι [....] μηδὲν τῶν ἐγκοσμίωv οὐδὲ πλη-
 σίων· ἀλλ' ὀρώμεν καὶ μετὰ γνώσιν (εἶγε καὶ ἔγνωτε) πολὺ πλέον τοῦ
 5 πρὸ τοῦ γνῶναι τῶν ὑλικῶν περιεχομένους. ἀφ' οὗ Πλάτων μὲν σὺ ὁ
 μεγαλορρήμων τραπεζολοιοῦ βέλτερον οὐδὲν διεγένου τυραννικὰς θύ-
 ρας μόνον οὐ προσκυνῶν οἷ τε θαυμαστοὶ Κύνες ὑμῶν τροφῆς ἔνεκεν
 τοὺς παριόντας καθυλακτοῦντες ἄλλοι τε πλείστοι, ἵνα μὴ ῥυπαίνω τὸν
 λόγον τῆ τούτων μνήμη, οἱ δὲ ἀγεωμέτρητοι Χριστιανοὶ καὶ πᾶσαν τὴν
 ἄλλην ὑμῶν ἐρεσχηλίαν γελᾶσαντες ἀπλή πῖστει ἔγνωσάν τε θεὸν καὶ
 10 γνόντες τοσοῦτον τῷ γνωστῷ, ὥς γε θνητῆ φύσει δυνατόν, ἀνεκράθησαν,
 ὡς μικροῦ δεῖν ἀσώματα χρηματῖσαι ἔτι περὶ γῆν ἐνειλούμεν[οι.....]εὐ
 ἔγνωσαν, ὅτι καὶ ἀγεωμέτρητοι· ὑμεῖς δὲ ὄλεσθε αὐτῆ γεωμετρίας καὶ
 τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν.

3r 54 διαλεκτική.

15 § 8 5 περὶ ὕλης.

3v § 9 3 ὅτι ἡ ἰδέα θεοῦ μὲν νόησις, ἡμέτερον δὲ νοητὸν πρῶτον, τῆς
 ὕλης δὲ μέτρον, τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου παράδειγμα, ἑαυτῆς δὲ οὐσία.

4r 12 ὁρος ἰδέας.

24 ἀλλὰ φαίην ἄν, ὦ Πλάτων, ἐγὼ ὡς οὐ τὸ λῆγον χώρ[αν] ἔξει
 20 σ[οι]μηδὲ τὸ ἡγούμενον. τίς γὰρ ἄν καὶ [εἶη αὐτῆ καθ'] ἑαυτὴν ἡ ὕλη, οὐ
 μόνον οὐχ ὑπὸ θεοῦ ὑποστᾶσα, ὥς γε ὑμῖν ἔδοξεν, ἀλλὰ καὶ συνάναρχος
 τοῦτ[φ] μετὰ τοῦ διαφόρου ἀναφαινομένη, ὡς ἐντεῦθεν καὶ πρὸς δυάδα
 τὸ ἀναρχον ὑποβάλλεσθαι καὶ πρὸς ἄλλο τι ἀρχηγικώτερον τὴν διάνοιαν
 παραπέμπειν; ἐπεὶ τοι δυάδος ἀπάσης τὸ ἐν προεπινοεῖται ἀναμφιλέ-
 25 κτως καὶ πάσης ἀρχῆς τοῦτο πρεσβύτερον. προσέτι δὲ καὶ μηδὲν ἔχουσα
 τῶν ὡς ὑπαρξιν αὐτὴν ἐδραζόντων, οὐ ποσότητα, οὐ ποιότητα, οὐκ ἄλλο
 τι τῶν εἰς αἰσθησιν τοῦ εἶναι αὐτὴν ἀγόντων ἄτε δὴ ἀρχὴν αἰσθη-
 τῶν οὔσαν, ὡς χηρεύουσα τῶν τοιούτων οὐδὲ τῶν ἐν ὑπάρξει φω-
 ρῶτο· τὸ διδόναι δὲ τὸ καθάπαξ μὴ ὄν τοῖς οὐσιν ὑπόστασιν μὴ πρὸς
 30 τῷ ἀνοήτῳ καὶ καταγέλαστον ἦ. εἰ δὲ τὸ ἐξ ἀναλογίας τῶν παρ' ἡμῖν
 τεχνιτευομένων διδῶσι τις αὐτῆ τὸ εἶναι, ἀλλὰ τῷ λόγῳ τοῦτῳ καὶ ταῖς
 ποιότησι καὶ ταῖς πηλικότησι δοίη τὸ καθ' ἑαυτὰς εἶναι, καὶ μᾶλλον
 ταύτης ἐκείναις, αἰσθήσει τε ἤπερ ἐκείνη ληπταῖς καὶ τῷ ἀθροίσματι
 35 ἑαυτῶν τὰ σώματα ὑφιστάνειν πιστευομέναις· ἐπεὶ τίς ἢ ἀποκλήρωσις,
 τὸ μὲν ἀνέμφατον ὄλως ἐπὶ τοῖς οὐσι τὸ πρεσβεῖον ἀπενέγκασθαι, τὰ δὲ
 τὴν ὑπαρξιν ἐμφανίζοντα ἐφυστερίζειν τῆς μὴ μόνον οὐδενὶ χαρακτηρισ-
 τικῆρι διαμορφουμένης, ἀλλὰ καὶ τούτων τὸ χεῖριστον ἑαυτὴν τῶν παρ' ἡμῖν

4 πρὸ τοῦ: πρώτου ὁ τραπεζολοιοῦ 11 ἀσώματα / χρηματῖσαι 12 ἔγνωσαν
 dubium / ὄλεσθαι 26 αὐτῶν 27 ἀρχῶν 28 φωρῶ 30 τὸ delendum? 31 τεχνι-
 τευομένων 34 ὑφιστάνειν 36 τῆς: τὴν 37 καὶ τούτων: leg. πρὸς τοῦτῳ? / ἑαυτῆς

ἐπιδεικνυούσης ὕλων, ἀφ' ὧν καὶ αὐτῇ ἢ τοῦ ποσῶς εἶναι προσεπορί-
 σθη ἐπίνοια. ὁποῖαν γὰρ ἂν τις ὑποθεῖη τῷ λόγῳ τὴν ὕλην, ἐτέραν μὲν
 εὖροι τῶν μετὰ ταῦτα εἰδοποιουμένων, οὐ μόντοι καὶ εἶδους χηρεύου-
 σαν, ὅσα γε ὕλην παρίστησιν. εἰ δέ τις τὸ πανδεχὲς γινώρισμα ταύτης
 5 προβάλοι, ἀλλ' οὖν οὐ μόνη ταύτη τὸ πανδεχὲς ὡς τι τῶν ἐξαιρέτων ἀπο-
 τετάξεται πρὸς εἰδοποιῶν, πολλῆς καὶ ἄλλης τῆς ἐν ὑπάρξει ὕλης τοῦτο
 πασχούσης καὶ μηδαμῶς ἀπαναινομένης τὴν συνδρομὴν τῶν ἐπ' αὐτῇ
 4v πεφυκότων ὑφίστασθαι· ὥστε] καὶ ταύτη τὸ ἰδιάζον αὐτῆς κατακοινω-
 θεῖη καὶ συγχυθῆσεται. καὶ οὐδὲ κατὰ γένους φύσεων, ὅτι μὴδὲ [...],
 τοῦ γένους ἐνθεωρουμένου μικροῦ καὶ κατ' αἰσθησιν τοῖς ὑφ' ἑαυτό. καὶ
 10 δὴ καὶ πρὸς τὸ ἀγνωεῖσθαι τὸ ὄν[...κα]τεπειχθήσεται, οὐ λόγῳ τὸ γινώ-
 ρισμα ἑαυτῆς, δόξῃ δὲ μάταια παρεχομένη. ἀλλὰ καὶ ταῖς [ποι]ότησι
 καὶ ταῖς πηλικότησι καὶ πρὸς γε τῇ ὕλη, ὡς ὁ λόγος καταναγκάζει,
 δοθεῖη καὶ πρὸ τοῦ ἐν αἰσθήσει γενέσθαι καὶ καθ' ἑαυτὰ ὑφιστάναί. οὐδὲν
 15 πρᾶγμα λοιπὸν καὶ τρίτον ἐν ἐπίνοια κόσμον παρὰ τὸν αἰσθητὸν τε καὶ
 νοητὸν ἀναδῶναι καὶ τὸ ἀτοπώτερον ἔτι οὐδὲ δημιουργὸν τὸν θεὸν εὐτυ-
 χῶν, ὅτι μὴδὲ ἢ ὕλη κατὰ τὸν λῆρον τῶν τὰ τοιαῦτα ὑφιστάντων, ἀλλὰ
 συντιθέναι μόνον εἰδόμενα καὶ οὐδὲν πλέον ἀποφερόμενον τῶν τὰς ψηφί-
 δας συντιθέναι αὐχούτων. ἐπεὶ οὖν οὐ τὸ ἡγούμενον ἐξ ἐλευθέρας καὶ
 20 ἀνεπηρέαστου ἐννοίας, οὐδὲ τὸ λῆγον χῶραν ἔξει.

—εἰ δὲ αἰ τοῦ θεοῦ νοήσεις, τοῦτο αἰ ἰδέαι, νοεῖ δὲ πρῶτον ἑαυ-
 τόν, ἔστι κατὰ τοῦτο καὶ τοῦ θεοῦ παρ' ἑαυτῷ ἰδέαι· τὸ δὲ ἡγούμενον,
 τὸ ἄρα λῆγον. καὶ μὴν εἰ ἔστι κάλλιστον ὁ θεὸς καὶ ταύτη δεῖ αὐτῷ
 καὶ κάλλιστον νοητὸν ὑποκεῖσθαι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ νοεῖν ἑαυτὸν δίδεται
 αὐτῷ, νοήσεις δὲ αὐτοῦ αἰ ἰδέαι, εἶεν ἂν καὶ αὐταὶ ὁμότιμοι αὐτῷ καὶ
 25 εἰκότως θεοὶ καὶ αὐταί, εἶγε τὸ ἴσον τινὶ καὶ τῶν αὐτῶν ἐξ ἀναγκαίου
 ἀπολαύσει τῷ ᾧ ἴσον. καὶ οὕτως ἀπάντων τῶν φυσικῶν ὑφιστάμεναι
 ἰδέαι θεοὶ καὶ αὐταὶ ἔσονται ὁμότιμοι τῷ πρώτῳ θεῷ· καὶ ποῦ σοι,
 Πλάτων, τὸ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀσύγκριτόν τοῦ θεοῦ;

—τοῖς προϋποκειμένοις περὶ ἰδεῶν ἀτόποις καὶ ταῦτα ἐπακολου-
 30 θήσει· πρῶτον τὸ καὶ θεὸν αὐτὸν τῇ ἑαυτοῦ νοήσει ὑφιστάντα ἰδέαν πρὸς
 ὑπόδειγμα ἐτέρου θεοῦ τοῦτ[ο] ὑφιστᾶν ἢ τι κενωτάτην προάγειν, οὐκ
 ὄντος παρὰ θεῷ τοῦ μάτην τι ποιεῖν. ἐν ᾧ καὶ τὸ τὰς νοήσεις αὐτοῦ
 ἐνυποστάτους εἶναι. εἰ μὲν ἐπὶ ταῖς ἀπαξ ὑποστάσεσιν τοῦτο προβαίνει,
 ἢ δι' ἀτέλειαν γένετ' ἂν τοῦτο τῶν ἤδη νοηθεισῶν, ἐχούσης τῆς μετὰ
 35 ταῦτα ἐπίνοίας πλέον τι χαρίσασθαι τῷ προενοηθέντι, καὶ οὕτως πρὸς
 τῷ ἀτελεῖ καὶ ἀναξίῳ θεοῦ (οὐδὲ γὰρ παρ' αὐτῷ τῆς πρώτης ἐπιβολῆς

5 ὡς τι: ὥστε 6 ἰδοποιῶν 7 ἐπαναινομένης 9 leg. οὐδὲ <τῶν>? 18 ψι-
 δας 25 αἰ: καὶ 32 κενωτάτην: κεν ex corr. Leg. ἦτοι εἰς κενὸν ταύτην?
 33 τοῦ: τὸ 35 νοηθησῶν

- 5r ἐκ προ[κοπής] τὸ τελεώτερον λήψεται) εἰς ἀμαθίαν ὁ λόγος ἐκπεσεῖται·
 ἢ, εἰ μὴ τοῦτο, τέλεια δὲ καὶ ἐνεργ[ῆ] αἰετὰ θεοῦ νοήματα, ἕτερα
 πάντως ἔσται τῶν πρώτων τὰ δεύτερα, καὶ πάλιν τὸ τῆς ἀπειρίας ἐ[γ-
]τι. μεθ' ὧν ἄλλων ἀτόπων ἀνυπόστατος ὁ τῶν ἰδεῶν λόγος καὶ
 5 πρὸς τερετίσματα, τὸ τοῦ Σταγειρίτου εἰπεῖν κατὰ καιρὸν, ἀποτελευτῶν.
- 6v § 11 2 πῶς ἀσώματοι αἱ ποιότητες δειχθεῖεν.
- 7r § 12 2 πῶς φασὶν εἶναι τὰς ἰδέας.
 8 ὁ θεὸς ὡς ἔοικε Πλάτωνος οὕτως ἀσύνετός τε καὶ ἀσθενὴς ὡς
 μηδὲν δύνασθαι ποιεῖν εἰ μὴ πρὸς παράδειγμα ἀφροῦ. ἀλλὰ καὶ παρά-
 10 δεῖγμα τοῦτο πότερον αὐτὸς κατασκευάσας χρῆται παραδείγματι ἢ τις
 ἄλλος; εἰ μὲν αὐτός, ζητεῖν ἀνάγκη ἄρα πρὸς ἄλλο καὶ τοῦτο παράδει-
 γμα ἀπροσκοπῶν εἴρηται ἢ οὐ. εἰ μὲν πρὸς ἄλλο, καὶ ἐπὶ τοῦτου πάλιν
 ζητηθήσεται: τὰ αὐτὰ, καὶ τοῦτο ἐπ' ἀπειρον· εἰ δ' οὐ πρὸς ἄλλο ἀλλὰ
 κατὰ ἀρχέτυπον τοῦτο ὑπέστησεν, ἰδοὺ καὶ ἄνευ παραδείγματος δύναται
 15 ποιεῖν, καὶ τί μὴ οὕτως καὶ τὸν κόσμον ὑπέστησεν; εἰ μὴ που λήθη
 φῶμεν τοῦτον κάμνειν καὶ ταύτη τὸ παράδειγμα προϊστᾶν τῆς λήθης ὑπό-
 μνησιν. εἰ δ' ὑπ' ἄλλου τὸ παράδειγμα λαβὼν ἔχει, τί; οὗτος ὁ πρὸς <τῶ>
 τὸ ἦττον ἀποφέρεσθαι ἔτι καὶ ἄστροφος καὶ ἀσύνετος ἀναφανείς πῶς συγ-
 χωρηθεῖη τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὑποστήσασθαι ἔργον; ἔω γὰρ ὅτι χρόνου
 20 πρὸς τὴν τῶν ὄντων δεῖται συντέλειαν οὐχ ἅμα παράγων θεοπροπέως.
- 8r § 13 4 ὅτι τὸ οὐράνιον σῶμα ἐκ πυρὸς καὶ γῆς.
 7 ἐκ τίνων σχημάτων οὐσίωσε τὰ στοιχεῖα καὶ πάντα τὸν κόσμον.
- 9v § 14 14 πῶς γενητὸν εἶναι φασὶ τὸν κόσμον.
 15 χρόνου] χρόνος μὲν οὐκ ἦν (ἅμα γὰρ οὐρανῶ χρόνος), αἰὼν δέ.
 25 εἰ οὖν αἰὼν πρὸ τοῦ κόσμου, αἰώνιος δὲ ὁ θεός, τίς ὁ τοσοῦτος παρά-
 λογος, Ἑλληνας, μὴ τῷ πρὸ τοῦ χρόνου θεῷ διδόναι τὸ τοῦ παντός προῦ-
 πάρχειν, καὶ ταῦτα καὶ ὑμῶν διομολογούντων τὸ ἐν γενέσει τὴν ὑπό-
 στασιν ἔχειν αὐτό, ἀλλὰ ἀπαιδεύτως οὕτως συναΐδιον αὐτὸ ματαιολογεῖν
 τοῦ ἀγενήτου θεοῦ; ἢ οὐ τὸ ὀπωροῦν προτερεῦόν τινος καὶ ἐφυστερίζον
 30 ἔχει ἑαυτοῦ τὸ οὐ προτερεῖει καὶ διὰ τοῦτο οὐ συναΐδιον;
- 18 κατακοσμεῖ] [πῶς τὴν ψυχὴν κατα]κοσμεῖ; εἰ μὲν ὡς [ποίημα
 ἐ]αυτοῦ, πραγμάτων ἀπηλλάγμεθα, καὶ ποιητῆς τοῦ παντός ἀναπέφηθεν
 θεός; ὁ γὰρ τοῦ κρείττονος ποιητῆς, ὅς ἐστιν καὶ ὁ ὑμέτερος λῆρος, ἢ
 τοῦ κόσμου ψυχῆ, πολλῶν δήπουθεν τοῦ χείρονος, τοῦ σωματικοῦ λέγω.
 35 εἰ δὲ μὴ ὄντος αὐτοῦ ποιήματος ἐπιμελεῖται, περιττὸν τοῦτο, τῶν κατ'
 οὐδέν προσηκόντων αὐτῷ ποιεῖσθαι τὴν πρόνοιαν· εἰ μὴ τι παρ' ἑτέρου
 μεζίζονος τὴν λειτουργίαν ἐγκεχεῖρισται ταύτην, ἀσεβεστάτου ὄντος καὶ

14 ἀρχαίτυπον 17 παράδειγμα / δ: ὦι 18 ἀστροφος 28 ἀπεδευτως
 33 καί: leg ὡς? 35 ποιήματα

έννοεῖν κρείττον τι ὑπειληφέναι θεοῦ, ἄλλως τε τοῦ διεγείρειν καὶ ἀνανεοῦν οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀδυνατοῦντος καὶ ἐκ νέου ποιεῖν ταττομένου. ἀφ' οὗ διερρῦηκεν ὑμῶν, Ἑλληνας, τὸ σοφόν, τῇ τοῦ διακοσμεῖν εἰσηγήσει ποιητοῦ καὶ προαγωγέως ἀναδεικνυμένου τοῦ παντὸς τοῦδε θεοῦ.

41 ἀστέρας, τοὺς καθ' ἓν σῶμα λάμποντας· ἄστρα, τοὺς κατὰ πλείονα. 10r

46 τί ἐστὶν αἰών.

62 ὅτι πύρια τὰ ἄστρα. 10v

§ 15 6 καὶ πῶς πρὸ βραχέος ἐλήρεις τὴν τοῦ κόσμου ψυχὴν οὐχὶ ποιεῖν θεόν, εἰ μὴ κοσμεῖν μόνον; 11r

§ 16 4 οἷος ὁ λῆρος· μὴ γὰρ ὁ συμπηξάμενος οἰκίαν ἢ ναῦν οὐκ εἰς λύσιν ἀγαγεῖν δύναται ταύτην ἔτε καὶ βούλεται; 11v

—εἰτα, Πλάτων, τοσοῦτον ὁ θεὸς ὑμῶν πατήρ δυνάμεως ὑστερῶν ὥστε παντάπασιν ἀπορεῖν ἄλλοίαν παρ' αὐτὸν φύσιν ὑφιστάν; καὶ εἰ τοῦτο, πρῶτον μὲν οὐκ αὐτοῦ ὁ ὕλικός οὗτος κόσμος προαγωγή ἕτερος αὐτοῦ πάντη τὴν φύσιν ὑπάρχων· ἢ εἰ μὴ τοῦτο, δημοφύης ὁ κόσμος αὐτῷ καὶ οὕτως ἅμα ὁ αὐτὸς γοερός τε καὶ αἰσθητός. ἄλλως τε οὐδὲ ἐγκρατῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ μὴ ἂ βούλοιο παράγων, ἀνάγκη δὲ φύσεως τὰ ὑπ' αὐτοῦ παρηγμένα παρῆχθαι αὐτοματισμῷ εἴκοντι ὡς τινος κρείττονος ἄλλης δυνάμεως οὕτω τὰ κατ' αὐτὸν διαταξάσης.

17 εἰ κατὰ κρισὶς ἀδικίας τὸ εἰς γυναικὸς εἶδος καὶ βίον τὰς μὴ κατωρθωκυίας ψυχὰς καταπεμφθῆναι, τί ὁ σοφώτατος ὑμῶν Σωκράτης τὴν Λεσβίαν Ἀσπασίαν ἠγεῖται διδάσκαλον, ἢ καὶ τὸ ἀνδρεῖον αὐτῆς τῷ Ὀλυμπίῳ Περικλεῖ εἰσηγεῖται † τὸ δὲ †. ἢ πῶς γε τὸ ἀκατόρθωτον τοῦ κατωρθωκότος τὸ ἄμεινον ἀποφέρεται; 12r

—ὦ Πλάτων, αἰ κρατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀδικίας ψυχὰς εἰς γυναικείας ἐν τῇ δευτέρᾳ μεταθεβλήκασι γενέσει τίνος δίκην τεινῦσαι γυναικείας ἐξέφυον ἄν; πάντως γὰρ, ἐπεὶ γέγονασι καὶ γενέσει ὑπόκεινται, ἐξουσι καὶ τὸ πρῶτον ἐνσωματωθῆναι· καὶ οὐκ ἄν διαδράσειαν τὴν ἀρχὴν, ὅποιον ἄν ἀναδράμοιεν, καθότι πᾶσα γένεσις ὑπόκειται τῇ ἀρχῇ. 25

§ 18 11 περὶ ὀνείρων. 13r

§ 19 1 περὶ ἀκοῆς.

5 τί δέξεται φωνή, τί βαρεῖα, τί μεγάλη, τί μικρά. 13v

8 περὶ δῆμης.

18 περὶ γεύσεως.

23 πόσαι διαφοραὶ χυλῶν. γλυκὺς δέξυς στρυφνός αὐστηρός ἄλμυρός 35
πικρός καὶ δριμύς.

5 πλέονα 19 οὕτω: δυ 21 κατωρθωκυίας 22 ἀσπασίον / ἀνδρεῖον
23 πῶς: πὰς (?) ex corr. 24 κατ(α)θωκότος

- 14r 33 περι ἀφῆς. θερμόν ψυχρόν μαλακόν σκληρόν κοῦφον βαρὺ λειόν
τραχύ.
36 εἰκοντα τὰ μαλακά. ἀντίτυπα τὰ σκληρά.
41 τραχύ.
- 5 λειόν.
ψυχρόν.
θερμόν.
- § 20 1 περι βαρέος καὶ κοῦφου.
- 14v 4 ἑμαλῶς] καὶ πρόθεν τοῦτο δηλόν;
- 10 § 21 1 περι ἀναπνοῆς.
§ 22 1 περι νόσων.
- 15r 13 περι πυρετῶν.
14 περι ψυχῆς αὔθις.
§ 23 10 περι τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν
- 15v § 24 11 θυμὸς λόγῳ μαχόμενος).
- 16r 15 ἐπιθυμία λόγῳ.
§ 25 1 περι ἀθανασίας ψυχῆς.
9 14 16 23 33 35 β γ δ̄ (f. 16^v) ε ς ζ.
- 16v 26 πάλαι γνωσθέντων] ποίων πάλαι γνωσθέντων; εἰ μὲν αἰετὸ μετὰ
20 σώματος ὑπέστησαν, ἔχει τοῦτο λόγον καὶ κατὰ τὰς χριστιανικὰς ὑπο-
θέσεις, καὶ διερρῶνκέ σοι ἢ προῦπαρξις τῶν ψυχῶν ἐπὶ διακένῳ ἀπο-
τελευτῶσα λήρῳ· εἰ δὲ πρὸ τῶν σωμάτων προῆλθον γυμναί, αἱ πρώτως
σωματωθεῖσαι τίνος πρὸ τούτου βίου ἀνάμνησιν ἔξουσιν, τῆς καθ' αὐτὰς
προόδου αἰετῆς μετὰ σώματος καθ' ἡμᾶς προεπινοουμένης;
- 25 31 αἰθυγμάτων] ἀποσπινθηρισμάτων, ὄρμημάτων, ἐξαγγελμάτων,
ὑπομνημάτων, τυπωμάτων.
43 περι τῶν ἀλόγων ψυχῶν.
— εἶτα, Πλάτων, παίξαι τις ἂν ἔνεκεν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, εἰ διὰ
τὸ μὴ λογίζεσθαι καὶ τέχναις ἀπασχολεῖσθαι τὰ λοιπὰ ζῆα τοῦτο ὑφί-
στασαι, ταῦτα θνηταῖς χρῆσθαι ψυχῆς, ἤπου γε καὶ ἄνθρωπος ἀφυῶς
30 ἔχων πρὸς ταῦτα θνητὴν ἔξει ψυχὴν, καὶ μάλα γε οἱ κακοδαιμονοῦντες.
εἰ δὲ οὐκ ἂν φαίης τοῦτο, διερρῶνκεν σοὶ τὸ σοφὸν εἰς θνητὴν παρεξά-
γοντι τὰ ζῆα ψυχὴν καὶ πρὸς ἄλλο τῆς περι τοῦτο ἐδράσεως ἀπόδειξιν
ὡς οὐχ ἱκανῶς ταύτης ἐχούσης.
- 17r 50 εἰσκρίνεσθαι] πῶς οὐκ αἰσχύνεσθε ταῦτα ληρεῖν, Ἕλληνες, ἐκ-
πλήττομαι. βωμολόχα μὲν γὰρ πτηνὰ ἢ περι τὰς σάρκας τῶν ζῴων λι-

2 τραχύν 8 βαρεως 21 διερρῶνκέ / προῦπαρξις: προῦταξας 24 ἡμᾶς
25 ἐξαγγελμάτων: ἐπαγ adscripsit pr. m. (ἔξαγμα Schol. Dio Chr. 80, 5)
28 τις ἂν: τι προς ὄν 30 ἤπου 31 ἔχων 32 φέης 33 περι vel παρά MS.
Leg. τὴν περι τοῦτο ἐδραστέον? 35 ἐκπλεῖττομαι

χνότης καὶ εἰς παροιμίαν κατακεχώρικεν, γενεσιολόγους δὲ ψυχὰς τῆς
 ὑμετέρας ἐμπληξίας τερατεύεσθαι. οἱ δὲ αὐτοὶ ὑμεῖς ἐμφύτῳ καταταχο-
 μανοὶ ἀνοίᾳ οὐ συνίετε, ψυχὰς παραπαίοντες ὑπὸ τῶν θεῶν ὑμῶν κατα-
 πέμπεσθαι τῷ βίῳ ἢ καὶ αὐτάς ἐφορμᾶν πρὸς τὴν γένεσιν δι' ἀκολασίαν
 ἢ φιλοσωματίαν; πρῶτον μὲν γὰρ ἐρήσομαι ὑμᾶς διὰ τίνα αἰτίαν οἱ θεοὶ 5
 ὑμῶν καταπέμπουσι εἰς γένεσιν τὰς ἤδη ταύτης ἀπαλλαγείσας ψυχὰς·
 πότερον ὡς διορθωσομένας τὸν βίον; ἀλλὰ πολλοὺς ἴσμεν ἀρχὴν μὲν ἐπι-
 δεξαμένους τὸ σῶφρον, εἶτα μὴ διὰ τέλους τὴν πρόθεσιν τετηρηκότας,
 ναυαγίῳ πρὸς τοῖς λιμέσιν περιπεσόντας· ἀφ' οὗ γε οὐ μόνον ἀγνοία
 προσάπτεται τοῖς καταπέμψασιν, ἀλλὰ καὶ φθόνος καὶ ἀβουλία, εἰ καὶ 10
 ἐγνωκότες τοὺς οὐδὲν δνήσοντας εἰ μὴ καὶ προσαπολούμενους κατέπεμ-
 ψαν. εἰ δὲ δι' ἀκολασίαν ἢ φιλοσωματίαν, ἀρὰ γε τοσοῦτον ἀκράτορες
 τῶν ὑπ' ἑαυτοὺς ὑμῶν οἱ θεοὶ ὡς μὴ ἂν ἐπισχεῖν ἐξισχῶσαι τὴν πρὸς κα-
 κίαν ὁρμὴν τῶν πρὸς τούτου τὸ ἤτιον ἀπενεγκαμένων καθ' ὃν ἐβίωσαν
 χρόνον, ἀλλὰ καὶ δευτέρῳ χειμῶνι προσομιλῆσαι μεθεῖναι; τῆς ἀβου- 15
 λίας· τοῦ φθόνου· τῆς ἀσθενείας. καὶ πῶς μνήστορες ἀγαθῶν ἔτι ῥηθεῖεν,
 πῶς πάντα εἰδέναι, πῶς πάντα δύνασθαι, οἱ τοσοῦτῳ ἀλίσκομενοι παρα-
 λόγῳ ἐπὶ τῇ τερατώδει ταύτῃ ψυχοπομπία;

52 οὐκ ἀνθρώπινα] τὸ μὴ εἰς ἀνθρώπινα ποιεῖσθαι τὰς τῶν ἀνθρώ-
 πων ψυχὰς τὴν διάμειψ[ιν], τίς οὐτ[ος] λόγος θρ[α]σύ[ς]; μ[ὴ] πρὸς τ[ἀ] 20
 ἀλογ[α] ταύτ[ην] δεῖ] ποιεῖσθαι, οὐχ ὑπολειπομένου ἑτέρᾳ φύσει τοῦ ἐμ-
 ψυχοῦσθαι; εἰ δὲ τοῦτο δοθείη, [πῶς] αἱ τῶν ἀλόγων ζώων ψυχαὶ ῥη-
 θεῖεν ἂν θνηταί; εἰ μὴ που αὐταῖς ἐπ' ὀλέθρῳ ἑαυτῶν ἢ μετενσωμάτωσις
 προβαίνοι.

§ 26 1 περὶ εἰμαρμένης. 25

§ 27 1 περὶ τῶν ἠθικῶν. 18r

21 περὶ εὐδαιμονίας. 18v

§ 28 1 ποσαχῶς παρὰ Πλάτωνι ἢ πρὸς θεὸν ὁμοίωσις. 19v

2 6 10 α β γ.

§ 29 1 ὁρος ἀρετῆς. 20r

11 τί ἐστὶν φρόνησις. 20v

13 τί σωφροσύνη.

14 ἔτι τὴν φρόνησιν καὶ οὕτως ὀρίζονται· ἕξις προαιρετικῆ τῶν βελ-
 τιώνων.

18 τί ἐστὶν ἀνδρεία. 35

20 τί δικαιοσύνη.

24 παντέλεια] ἐν πᾶσι τὸ τέλειον ἔχουσα.

1 κατακεχώρικεν 3 ἀνοι (=ἀνθρωποι) 5 διὰ τίνα 6 ταυτα 11 ἐγνω-
 κότες(?) / προσαπολογουμένουσ 15 μεθεῖν 17 τοσοῦτο 23 μὲν ἐνσωμάτωσις
 28 πλάτωνα

- 28 πῶς ἀντακολουθοῦσιν αἱ ἀρεταί.
- 21r § 30 1 ὅτι λέγονται καὶ ἀτελεῖς ἀρεταί, αἱ οἷον εὐφυταί.
- 21v 16 οὗς καὶ ἡμιμοχθήρους λέγομεν.
19 τῶν ἀρετῶν αἱ μὲν προηγούμεναι, αἱ δὲ ἐπόμεναι.
- 22r 42 τίς ὁ ἀπαθής καὶ τίς ὁ μετριοπαθής.
47 τίς ὁ δειλὸς καὶ τίς ὁ ἀνδρεῖος.
- 23v § 31 22 ὅτι φευκτότερον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι.
- 24r § 32 2 ὁρος πάθους.
17 ὅτι ἀπλᾶ πάθη καὶ στοιχειώδη δύο.
- 24v 29 τῶν παθῶν τὰ μὲν ἄγρια, τὰ δὲ ἡμερα.
37 ποῖα τὰ ἄγρια πάθη.
- 25r 42 περὶ ἡδονῆς καὶ λύπης.
59 πᾶσα γὰρ ἡδονὴ σὺν τῇ δμ[ο]ιᾷ λύπη.
- 23r § 33 1 περὶ φιλίας καὶ πόσα εἶδη αὐτῆς.
- 15 10 ἑταιρική] καθ' ἣν οἱ πολῖται φιλοῦσι ἀλλήλους καὶ μὴ ἐθάδες ἀλλήλων ὥσιν, ὡς ἐπὶ τοῦς ἑταιρικοὺς ἔχει, οἱ καὶ παρὰ τὸ ἔθος λέγονται ἑταῖροι.
17 19 20 $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ (f. 23^v) $\bar{\gamma}$.
- 23v 22 περὶ τοῦ ἀξιεράστου.
- 25v § 34 1 περὶ πολιτειῶν.
3 ἔνυποθέτους αὐτὰς φησὶν· ὑποτίθεται γὰρ πῶς ἂν ἀπόλεμος συσταίη καὶ τίς ἢ τρυφῶσα καὶ φλεγμαίνουσα πόλις).
7 τὸ φρουρητικὸν τῷ λογιστικῷ ἀναλογεῖ, τὸ ἐπικουρητικὸν τῷ θυμικῷ, τὸ δημιουργικὸν τῷ ἐπιθυμητικῷ.
- 25 12 καὶ τί; ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου ἔληξεν ὁ κόσμος κακῶν; τί δέ; ἐπὶ Τραϊανοῦ ἢ Ἀδριανοῦ;
19 ὅτι πέντε πολιτεῖται· ἡ ἀριστοκρατική, ἡ τιμοκρατική, ἡ δημοκρατική, ἡ ὀλιγαρχική, ἡ τυραννική.
- 26r § 35 1 διαφορὰ φιλοσόφου πρὸς σοφιστήν.
- 30 **Proteleia**
- 28r Diog. L. III 54 med. θαυμάζω εἰ σοφὸς τοσοῦτος ἐκ φαινομένων ἀλλ' οὐκ ὄντων ποιεῖται τοὺς ἐλέγχους.
- 28v Diog. L. III 58-60 $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ (f. 29^r) [$\bar{\gamma}$] $\bar{\delta}$ $\bar{\epsilon}$ $\bar{\zeta}$ $\bar{\eta}$ $\bar{\theta}$.
- Prolegomena**
- 29v § 1 1 (rec.) ἐπιτήδειος, ἐπιστήμων.
4 (rec.) φημί γὰρ ἐγώ.

- 11 $\bar{\alpha}$ περί τῆς κατὰ Πλάτωνα ἱστορίας.
- 13 ὅτι Πλάτων πατὴρ μὲν ἦν Ἀρίστωνος, μητὴρ δὲ Περικτιόνης.
- 45 ἀνάπτυξις τοῦ Ἀπόλλωνος ὀνόματος. 30v
- § 2 25 ὅτι γραμματιστῆ Διονυσίῳ ἐκέχρητο Πλάτων. 31r
- 27 γυμναστῆ Ἀρίστωνι. 5
- 30 μουσικῶ Δράκοντι.
- § 3 3 ὅτι πρῶτον σύγγραμμα Πλάτωνος ὁ Φαίδρος. 31v
- § 4 ὅτι καὶ Κρατύλῳ ἐφοίτησεν τῷ Ἡρακλεῖτιῳ καὶ Παρμενίδῃ. 32v
- 8 ὅτι καὶ εἰς Αἴγυπτον ἦλθεν.
- 27 Δεξιθέα καὶ Λαοσθένια. 33r
- § 5 5 ὅτι τὸ τῆς ποιότητος ὄνομα εὗρεσις Πλάτωνος.
- 11 ὅτι καὶ οἱ ἀντίποδες Πλάτωνος εὗρεμα.
- 36 ὅτι τὸ τὰς τηβάδας κυκλωτερεῖς ποιεῖν Πλάτωνος εὗρεμα. 33v
- 39 ἐξ ὑποθέσεως ἔστιν ὅταν ὑποκειμένους νόμους ποιῶσι καὶ ἦθη 34r
- τινὰ ψυχ(ῆς) ἐν ταῖς πόλεσιν· ἀνυποθέτους δὲ ὅταν μηδὲν τούτων ἢ ὑπο- 15
- τεθέν, ἀλλὰ πάντα κοινὰ ᾧσιν, ὡς τὸ ἐμὸν σὸν εἶναι καὶ τὸ σὸν ἐμὸν·
- ἐξ ἐπανορθώσεως δὲ ἔταν τὰ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς ὄντα κακὰ ἦθη ἀδιά- 16
- στροφα ποιήσωμεν.
- 49 αἰὼν ἔστιν μέτρον τοῦ αἰωνίου κόσμου.
- § 6 5 δύνამις μὲν γὰρ τοῦ θ ὁ τρία, τοῦ δὲ πᾶ πρώτου ὁ ἐννέα. 20
- 8 ἐννάκις γὰρ ἐννέα πᾶ. 34v
- § 7 1 περί τοῦ εἶδους τῆς Πλάτωνος φιλοσοφίας.
- 6 7 9 10 11 $\bar{\alpha}$ (f. 35^r) $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$ $\bar{\epsilon}$.
- 11 ὅτι διαφέρουσιν οἱ ἐφεκτικοὶ τῆς νέας Ἀκαδημίας. 35r
- 15 (rec.) [. . . .] καὶ τύχην παρέχουσιν. 25
- 16 (rec.) ἀπολαύσατο.
- 19 (rec.) θεοκινήτη ἢ διοικουμένῳ παρὰ τοῦ θεοῦ.
- § 8 1 15 20 $\bar{\beta}$ (f. 36^r) $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$. 35v
- 25 τοῦ πῶς εἶναι καὶ τοῦ ἐν εἰκόνι καταφρονοῦσιν οἱ οὕτως φιλο- 36r
- σοφόντες, ἵνα τοῦ ὄντως εἶναι τύχῳσιν, ὅπερ ἔστι θεός, καὶ ἡ τούτου 30
- γνώσις τροφή ψυχ(ῶν) καὶ τοῦ ὄντως εἶναι αὐταῖς ἐπιχορηγοῦσα τὴν
- σύστασιν.
- § 9 2 8 24 $\bar{\epsilon}$ $\bar{\zeta}$ (f. 36^v) $\bar{\zeta}$.
- 10 ἀνουστάτη καὶ ἰδιωτικὴ δόξα. 36v
- § 10 1 $\bar{\eta}$. 37r
- 7 13 19 29 49 $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ (f. 37^v) $\bar{\delta}$ (f. 38^r) $\bar{\epsilon}$.

- 37v 32 ἐν τῷ ἀναίρειν τὴν τῶν αἰσθητηρίων γνῶσιν ὡς μὴ ἀκριβῆ τούτῳ
μᾶλλον τὴν κατάληψιν εἰσάγει· εἰ γὰρ μὴ κατελήφθη πλανώμενα αὐτὰ
περὶ ὃ ἐνεργεῖν ἐπαγγέλλονται, οὐκ ἂν τοῦτο ἀποφαίνεται· νῦν δὲ κατα-
λαβῶν τῆς μὲν πλάνης ἀρίσταται, ζητεῖ δὲ τί περὶ ὃ ἡ πλάνη συνίσταται.
- 38r 47 τίνες εἰσὶν οἱ ὑπὸ Πλάτωνος σπαρτικοὶ λεγόμενοι.
59 πρόσσεσι· γὰρ αὐτῇ ἡ γνῶσις τῷ συνουσιῶσθαι αὐτῇ τὸν λόγον.
- 39r § 13 1 γ̄ περὶ τοῦ διατὶ συγγραφῆς ἠξίωσεν Πλάτων τὰ οἰκεία
δόγματα.
4 14 ἀπορία. λύσις.
- 39v § 14 1 δ̄ περὶ τοῦ διατὶ διαλογικῶ χαρακτῆρι ἐχρήσατο ὁ φιλόσοφος.
3 ἕρος διαλόγου.
9 16 ἀπορία. (f. 40^r) λύσις.
- 40r § 15 2 8 14 18 23 33 40 ᾱ β̄ (f. 40^v) γ̄ δ̄ ε̄ ζ̄ (f. 41^r) ζ̄.
40v 25 ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν τῷδε μερικῇ, οὐ δῆπου δὲ φιλοσόφῳ ἀρμόδιον,
15 καὶ μάλιστα φυσικῶς προϊόντι, περὶ τῶν ἐπὶ μέρους λέγειν.
- 41r 48 ἀστεῖον.
§ 16 1 περὶ <τοῦ> πόσα ἐστὶ τὰ συνιστῶντα ἕκαστον τῶν Πλάτωνος
διαλόγων.
- 41v 5 ὕλη εἶδος φύσις ψυχὴ νοῦς θεότης.
20 20 ᾱ ἀπλή ἄγνοια, β̄ διπλή ἄγνοια, γ̄ μεγίστη ἄγνοια, δ̄ σοφι-
στικὴ ἄγνοια· ἀπλή ἔταν ἄγνοῶν οἶδεν ἔτι ἄγνοεῖ, διπλή ἔταν ἄγνοῶν
οὐδὲ γινώσκει τὴν ἄγνοϊαν, μεγίστη ἄγνοια ἔταν καὶ ἄγνοῶν καὶ εἰδῶς
ἔτι ἄγνοεῖ φιλοδοξίᾳ ἐπόμενος οὐκ ἐθέλει ἄγνοεῖν, σοφιστικὴ ἄγνοια
ἔταν τὴν ἄγνοϊαν πιθανολογίᾳ ἐπικρύπτῃ.
- 42v § 17 1 εἶδος.
43r 25 ψυχῆ. νοῦς.
33 τῷ δ' ἀγαθῶν] θεὸς τοῦτο.
- 43v § 18 1 ζ̄ περὶ τοῦ πόθεν τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἑαυτοῦ λόγων ὁ Πλά-
των ποιεῖται.
- 30 § 19 1 ζ̄ περὶ τοῦ μαθεῖν πόθεν δεῖ τὰς διαιρέσεις τῶν τμημάτων
ἐκάστου διαλόγου εὐρίσκειν.
- 44r § 20 1 η̄ περὶ τοῦ ποῖος ὑπάρχει ὁ τρόπος τῆς συνουσίας τῶν ἐν
τῷ διαλόγῳ προσώπων.
- 44v § 21 1 θ̄ περὶ τοῦ ἐκ ποῶν δεῖ θηρᾶν τὸν ἐκάστου διαλόγου σκοπόν.
35 14 ἐκ δέκα· ἐκ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ πλήθους, ἐκ τοῦ καθόλου καὶ με-
ρικοῦ, ἐκ τοῦ ὅλου καὶ μέρους, ἐκ τοῦ ὄλοσχεροῦς καὶ βεβαίου, ἐκ τοῦ

2 κατελήφθη (εχ·η) 4 τῆς μὲν πλάνης· τοῦ μὲν Πλάτωνος 7 γ̄· ᾱ 10 λο-
γικῶ 22 ἄγνοϊαν· ἄγνοια

κρείττονος καὶ χειρόνος, ἐκ τοῦ συμφώνου καὶ ἀσυμφώνου, ἐκ τοῦ μὴ κατὰ τινος εἶρησθαι, ἐκ τοῦ μὴ ἐμπαθῆ εἶναι, ἐκ τῶν ὀργάνων, ἐκ τῆς ὕλης.

31 β̄.

45r

§ 22 1 23 33 45 50 γ̄ (f. 45^v) δ̄ (f. 46^r) ε̄ ζ̄.

5

56 καὶ εἰ τοῦτο ψεῦδος, τί τὸ ἀληθές εἰπέ; ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις.

46v

§ 23 1 7 17 η̄ θ̄ ῑ.

18 τί τοῦτο φῆς, τὴν ἐν Ἀλκιβιάδῃ φιλοτιμίαν παραιτησάμενος μὴ ἐλέγχειν Πλάτωνα, τὴν δὲ ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις; ἄρα συνετοῦ ποιεῖς ἔργον οὕτως ὑπὲρ Πλάτωνος ἀπολογούμενος; εἰ γὰρ ἓνα κακὸν ἐλέγχειν, πόσον κάκιον τὸ πολλούς; εἰ δὲ πρὸς διόρθωσιν τὸ τῶν πολλῶν ἀφορᾷ, τί μὴ καὶ ἡ τοῦ ἐνὸς διόρθωσις πρὸς τοῦτο ὑπάγεται;

§ 24 1 περὶ τῆς τάξεως τῶν Πλάτωνος διαλόγων.

47r

§ 26 20 23 29 34 35 36 37|38 39 ᾱ β̄ γ̄ δ̄ εςζ̄ η̄ θ̄ (f. 49^r)

48v

ῑ ιᾱ.

15

42 πόσα εἶδη πολιτείας καὶ τίνα ταῦτα.

§ 27 2 περὶ τοῦ ποίῳ τρόπῳ κέχρηται διδασκαλίας ὁ Πλάτων.

49r

8 12 13 15 19 23 28 38 43 53 55 57 64 65 ᾱ (f. 49^v) β̄ γ̄ δ̄

ε̄ ς̄ ζ̄ η̄ (f. 50^r) θ̄ ῑ ιᾱ (f. 50^v) ιβ̄ ιγ̄ ιδ̄ ιε̄.

Hierocles

20

417a 11 διατὶ χρυσᾶ ἔπη λέγονται.

53r

12 (rec.) διατὶ ἔπη ἐπιγέγραπται; ἔπος μὲν εἶρηται πᾶς στίχος παρὰ τὸ ἔπω τὸ ἀκολουθῶ· καὶ γὰρ καὶ ὁ ἀναπαιστικὸς στίχος καὶ ὁ ἠρωϊκὸς ἀκολουθίαν ἔχει τινά. εἰ δὲ τὸ ἔπω μὲν δασύνεται, τὸ δὲ ἔπος ψιλοῦται, οὐ δεῖ θαυμάζειν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἦδος ψιλοῦται ἀπὸ τοῦ ἦδω γινόμενον καὶ τὸ εὔρος ἀπὸ τοῦ εὔρω. τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, οὐ δ' αὖ ἀόριστος εἶπα καὶ ὁ δεύτερος εἶπον. πᾶς μὲν οὖν στίχος ἔπος λέγεται ἐξαιρέτως δὲ ὁ ἠρωϊκός.

17 τούτῳ] (rec.) μέταλα.

53v

419a 23 λήρος μακρός.

55v

419b 12 οὐσίαν] ὥστε ἡ οὐσία τὴν φορὰν ἔχει, ὡς ὕδωρ, ὡς πῦρ, ὡς ἀήρ, ἀλλ' οὐ δυνάμεσιν κινήτικαῖς ἤτοι νοεραῖς οὐσίαις φέρεται, διτι μὴδὲ πῦρ μὴδὲ ὕδωρ ἢ οὕτως γε πάντα ἔμψυχα ἐρεῖς παρόσον ἕκαστον τῶν ὄντων ἔχει τινὰ φυσικὴν ἐνέργειαν οἷον κινήτικὴν τῆς ἰδίας ὑπάρξεως. ὀρθῶς ὡς εἰ καὶ λόγῳ ματαίῳ ἐκκλίνεις τὸ τὸν οὐράνιον διάκοσμον θεοποιεῖν, ὁμοίως οὐδὲν ἀπώνασο τοῦ σοφίσματος;

35

6 εἰπέ supra insertum / εἴποις: ἔλοις 9 ποιεῖ (m. rec. ηἰ ex ει 10
πέρ: ὀπο 12 τί μῆ: τίμιον 34 ἔχειν.

- 56r 21 μάταιε τῷ ὄντι, ἢ οὐρανία διακ[όσμησις..45...] τὴν διάλυ-
 σιν τούτων παιδεύει σε. ἄλλοις, ἀπηρυθριακῶτως ἀπεγνωσμένε ψυχ(ή),
 ταῦτα προφέρεις ἃ καὶ τὴν λογικὴν σε ποιεῖ σύνεσιν ψεύδεσθαι; τίς
 γὰρ νοῦν ἔχων ἀνέξεται σῶμα τὸ διαφόροις ποιότησι τὴν ὑπαρξιν ἐσχη-
 5 κὸς ἀϊδίον ἀποφῆναι, πεφυκὸς τοῦ διαφόρου πρὸς ἑαυτὸ στασιάζειν
 καὶ πρὸς διάλυσιν ἀφορᾶν, οἶονεῖ τινα ἐλευθερίαν ἀπὸ τῆς πρὸς τὰ ἄλλα
 συνδέσεως ἐπιζητούντων τῶν εἰς ἑνὸς σύστασιν συνδεδραμηκῶτων; ἢ
 οὐχὶ σώματα τὰ οὐράνια; εἰ μὴ που σὺ ταῖς αἰσθήσεσι δίδως τὴν τῶν
 νοερῶν ἀντίληψιν φύσεων.
- 10 420 a 8 αἰσχυνόμενος ὁ δαίλαιος τὸν σωματικὸν τῆς οὐρανίας
 σφαίρας διάκοσμον οὕτω φανερώς θεοποιῆσαι, ὃ δὲ δνειροπόλους λόγους
 κινῶν δυνάμεις ληρεῖ ταῖς σφαίραις ἐφίστασθαι καὶ ταύταις ὑποθειά-
 ζεσθαι τὰ δρώμενα· οὐδὲ τοῦτο συνιδεῖν ὁ ἀνόητος ἔχων ὡς τούτῳ τῷ
 λόγῳ ἀνθρώπων ἂν ἠτιτῆτο θεός, οἷ γε μηχανὰς ὑφιστάντες ἀφήκαν τῇ
 15 ἐπινοίᾳ μόνῃ τὴν μηχανὴν φέρεσθαι, θεὸς δὲ εἰ μὴ δυνάμεων νοερῶν
 ἐποφίᾳ οὐχ οἰός τέ ἐστι δίνην καὶ κίνησιν τοῖς ἑαυτοῦ τεχνουργήμασιν
 περιποιεῖν.
- 56v 420 b 2 τὸ κατηναγκασμένον φεύγων τῇ ἐκβολῇ τῆς ψυχῆς λέ-
 ληθας, ἄνθρωπε, τοῦτο εἰσάγων τοῖς δημιουργικοῖς νόμοις.
- 57r 421 a 11 τί εὐσεβής· σημείωσαι.
- 57v 422 a 5 ὄρος.
- 59r 423 a 10 φειδοὶ δὲ τήρησις ἔπεται.
- 59v 424 a 7 ναί, ἀνούστατε, ἴθεις καὶ κροκόδειλοι καὶ κριοὶ καὶ
 τράγοι καὶ ὁ σεβασμιώτατος ὑμῖν Ἄπις φύσει κρείττονα ἀνθρώπων;
 25 11 πρῶτον γένος.
 12 ἐνεικονιζόμενοι.
- 60v 425 a 4 ὑπαιθρον] γυμνόν, καθαρόν.
 6 τρίτον γένος.
 16 εἶτα αἰλουροὶ καὶ ἴθεις, οὓς ἐσεβάσθητε, καὶ πᾶς ὁ τῶν ἀσελ-
 30 γῶν στόλος τίνα ὁμοίωσιν εἰς θεὸν ἀναφέροντες θεοὶ παρ' ὑμῖν ἐνο-
 μίσθησαν;
- 61r 425 b 11 - 18 λῆρος μακρός.
 426 a 2 ἄλλ' εἰς Αἴγυπτον ἰὼν ἄρ' οὐ τὸν αἰλουρον ἐσεβάσθης
 οὐδὲ τὴν ἴδιν; οὐκ ἂν ἔγωγε συγκαταθείμην.
- 61v 9 ἢ Ἑρρακλέους ἀκολασία πάνυ ὁμοίωτο θεῷ· ἀλλὰ καὶ φιλα-
 λήθως εἰπεῖν ὁμοίωτο Διὶ καὶ Ποσειδῶνι καὶ Ἄφροδίτῃ.
- 62r 426 b 19 χρήσιμον κατὰ εἰκονομάχων.

429 b 14 ἔσθ' ὅτε γὰρ τῷ πάθει δουλεύοντες φαμὲν 'τοσοῦτον ἐνέ- 64v
δωκα τῷ παροξύναντι φίλῳ δπόσον μοι δυνατὸν ἦν· ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο
τὸ πρὸς τοὺς φίλους καθήκον ἐπιζητεῖ οὐδὲ τὴν προαίρεσιν σταθμίζειν
τῷδε, ἀλλ' ὅσον ἢ φύσις ἐπίσταται φέρειν τοσοῦτον ἐκδιάζεσθαι καὶ
καταναγκάζειν τὴν πρόθεσιν τῶν φίλων ἀνέχεσθαι, ὡς ἂν μὴ τὴν προ- 5
αίρεσιν σχῶμεν ἀλλὰ τὴν ἀνάγκην ζυγοστατοῦσαν τὰ φιλικὰ. αὕτη γὰρ
καὶ μόνη, ἢ ἀνάγκη φημί, ἐν [[τοις]] τοῖς τοιοῦτοις ἀγχιτέμμων τῆς
δυνάμεως δεικνύται.

431 b 22 ὥραϊον. ἐκ Μηδείας Εὐριπίδου. 66v

432 a 4 Πλάτων. 10

434 b 20 ἐκμάθω] ἀντὶ τοῦ ἐκδιδάξω, ἐξασκήσω. 69r

437 a 22 γνῶμη. 71r

22 πᾶν - 24 νόμος mg. inf. iteravit m. rec.

437 a 17 - 438 β 7 ὥραϊον διόλου τὸ χωρίον καὶ ἀληθείας ἐχό- 71v
μενον. 15

438 b 5 τοιοῦτο καὶ Μάρκος ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τοῖς Ἡθικοῖς 72r
αὐτοῦ φησίν.

439 a 13 Ἐπικτήτειον τοῦτο. 72v

440 a 5 ὁ πηρος (sic)](rec.) ὁ τυφλός. 73v

442 a 11 πάνυ] ἀπόδεκτος ὁ λόγος, εἰ πᾶσι μὲν κακοῖς τὸ δυστυ- 75v
χεῖν ἐπηκολούθει, πᾶσι δὲ ἀγαθοῖς τὸ ἀνενόχλητον καὶ μακάριον· νῦν
δὲ τὸ ἀνώμαλον τοῦτο καὶ τοῖς ἐναντίοις τὰ ἀντικείμενα περιπλέκον
πρὸς ἀμήχανον ἀντεξάγει τὸν λόγον καὶ μόνῳ τὴν ἀκριβοῦς τούτων γνῶ-
σιν τῷ διατάττοντι ταῦτα θεῷ ἐπανατιθέμενον. εἰ γὰρ ὅτι φέρειν οἱοί τε
οἱ ἀγαθοὶ τὰ ἀλγεῖνά, διὰ τοῦτο αὐτῶν ὡς πορρωτάτω φέρεται ταῦτα, 25
τοῖς δὲ κακοῖς μᾶλλον ἐπάγεται, πρῶτον μὲν οὐ κεκρικός ταῦτα σο-
φῶς οὐδὲ λασίμως τοῖς ὦν τὴν ἐπιστροφὴν διὰ τούτων προμηθεῖται, εἰ μὴ
καὶ προστιθέντος τῷ ἀνυποίστῳ τοῖς πονηροῖς τὸ ἀμάρτημα, δι' οὐπερ
οὐ μόνον οὐ πρὸς ἐπανόρθωσιν ἀπειδον ἀλλὰ καὶ μοχθηρότεροι γεγό-
νασι τῇ ἐπιπορᾷ. ὁ πάλιν τὸν θεραπεύειν τοῦτοις προσηρημένον ἐν λόγῳ 30
αἰτιάσαί τοις <τις> ὡς μὴ καλῶς ἀποχρησάμενον τῇ θεραπείᾳ, δέον τοῖς φι-
λοσοφεῖν τὰ πάθη ἐπισταμένοις προσνέμεσθαι εἰς μείζονα δόξαν, ἀλλ' οὐ
τοῖς βλάπτεσθαι πεφυκόσιν. εἶτα δὲ πρὸς τῇ ἀγνοίᾳ καὶ φθόνος καὶ
ἀσθένεια παρακολουθήσει τῷ βραβευτῇ τῶν τοιούτων· ἀγνοια μὴ εἰδη-
μόνως ἐπιπέμποντος, φθόνος μὴ πρὸς κατόρθωσιν ἐπιφέροντος, ἀσθένεια 35

4 τῷδε: τὸ δὲ 9 Μηδείας: δαίας et μη suprascriptum. Eur, Medea
1078 sq. 16 Gorg. 513C 16 ubi? 18 Ench. 11 21 ἐπικολουθ(ει) 22
ἀναντίοις 23 τὴν: τῷ 24 οἰόντε, -s ex -αι 26 κεκρικόςτων 30 προσηρη-
μένον ὡς: καὶ / φιλοσοφεῖν: φιλοσοφίαν 34 ἀγνοίαν 35 ἐπιπέμποντες

- εἴπερ οὐχ ἱκανοῦ μὴ τοῖς ἀριστεύειν εἰδῶσι πρὸς [...35...] δυνάμει
 ἐτέρᾳ πρὸς ἀνάγκην τὴν νέμησιν ποιουμένου.
- 76r **443 a** 4 ἔτι ἐστὶ πρόνοια καὶ πόθεν τοῦτο δείκνυσιν.
 16 ἀλογωτάτη καὶ ἀπορία καὶ λύσις.
- 77r **444 a** 11 - β 2 λήρος τὰ λεγόμενα μακρός.
- 78v **445 b** 22 ἀπὸ χρόνου] τῷ λόγῳ τῷδε καὶ οὐρανὸς καὶ πᾶς ὁ ἐντὸς
 τούτου διάκοσμος φθαρτά· ἔγχρονα γάρ· τί γὰρ ὁ χρόνος ἢ μέτρον κι-
 νήσεως; κινήσεως δὲ τῆς οὐρανίας, ὥστε ὁ οὐρανὸς οὐκ ἄνευ χρόνου,
 ὥσπερ οὐδὲ ὁ χρόνος οὐ χωρὶς τῆς οὐρανίας κινήσεως. μᾶλλον δὲ ἐπι-
 10 νοῖα πρότερος ὁ χρόνος τῆς οὐρανίας κινήσεως, εἶγε καὶ τὸ μετροῦν ἅπαν
 προεπινοεῖται τῆς οὐ ἐστὶ μέτρον ὑπάρξεως· εἰ δὲ τοῦτο, πῶς ἐγχρόνου
 τῆς τοῦ παντὸς διακοσμήσεως οὔσης οὐχὶ φθαρτὸς κατὰ τὰς ὑμετέρας,
 Ἕλληνες, ὑποθέσεις οὗτος ὁ κόσμος;
- 79v **447 a** 18 τοῦναντίον] Δημοσθενικὸν τοῦτο ἀπὸ τῶν Ὀλυμπιακῶν.
 15 20 ἐκ τραγωδίας] ὅπερ τινὲς ἐκ μηχανῆς φασίν.
- 82r **450 b** 3 διαθλεῖ] ἀντὶ τοῦ φέρει, ὑπομένει.
- 83r **454 b** 12 σημείωσαι, Ὀριγένειον δόγμα.
- 89r **458 b** 2-5 καλὰ μὲν ταῦτα ὡς πρὸς ὑλικωτέραν ζωὴν· τὸ μέντοι
 ἴσποδὸν ὠσεὶ ἄρτον φαγεῖν καὶ τὸ πόμα μετὰ κλαυθμοῦ κινῶν· καὶ τὸ ἄλω-
 20 πεκας μὲν φωλεοὺς ἔχειν καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις τὸν
 δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητὴν μὴ ἔχειν τοῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει· οὐ φιλο-
 σοφώτερα καὶ θεϊότερα; <τὰ> μὲν γὰρ ἅπαν τὸ ὑλικὸν ἀτιμάζοντα ὡς θη-
 ριῶδες καὶ τῆς ψυχῆς ἀχρειοῦν ἐπαγόμενα <τὸν> τόνον τῆ καὶ ὀπωσοῦν
 ὑπενδύσει, τὰ δὲ τὸ πᾶν πρὸς ψυχὴν τε καὶ ψυχικὴν εὐγένειαν μεθαρ-
 25 μοζόμενα οὐράνιον τῷ ὄντι φυτὸν δείκνυσιν κατὰ Πλάτωνα ἐν γῆ πολι-
 τευόμενον. τὸ γὰρ ποσῶς τὸ ἀκριβές τε καὶ ἔντονον ἐφεῖναι ὑποχαλᾶν
 λάθοι ἂν ὡς ἐπὶ ποταμίων ῥευμάτων ψηφίδος τῆς ὄχθης ὑποσπασθείσης
 τὸ πᾶν τῶν ῥευμάτων πρὸς τὸ βραχύτατον τοῦτο τοῦ ὑποσπάσματος
 μετοχτετεύμενον. δεινὴ γὰρ ἢ πρὸς τὸ σῶμα μετάκλισις καὶ ἐκ μικρᾶς
 30 τε καὶ τῆς τυχούσης ὑφέσεως τῷ ἔλφ κάλλει λυμῆνασθαι τῆς ψυχῆς
 τὸν ἔρμαθὸν τὸν κακῶν ἐπιβουούσης τῆ τοῦ ἐνὸς παρεισδύσει. διὰ τοῦτο
 τὸ ἔντονον ἀεὶ κάλλιστον τὸ τῆς διαίτης ὡς θεοποιόν· πίστις τοῦ λόγου
 ἐν μὲν ἀνδράσιν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς, ἐν γυναιξὶν δὲ Μαρία ἡ Αἰγυπτία.
- 90v **460 b** 6-20 α·ιγ, ιε (ιδ in textu).
 35 24 (rec.) θαμά· συνεχῶς, πυκνῶς.
- 91r **461 a** 17 18 ᾱ β̄.

14 Dem. 2, 23 16 ἀντὶ τοῦ φέρει: ἀντιφέρει 17 ὀριγένειον 19 Ps. 101,10 /
 ἠ
 Luc. 9, 58 20 πετεινα 21 ου: οὐ (=οὐτω) 25 Tim. 90 A 26 τὸ (2) dubium
 27 ποποταμίων 33 γυνεξιν

- 464 b 6 πῶς τετρακτὺς ὁ θεός. 93v
 9 τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ ποιότης καὶ πηλικότης ὁ θεός· ἐκεῖθεν γὰρ καὶ τούτοις τὸ εἶναι.
 6-465 b 15 (rec.) ἐξήγησις καθ' Ἑλληνας. τετρακτὺν τὴν διὰ πάντων τείνουσαν καὶ διελούσαν τετραχῆ πάντα. 5
 ᾱ τοὺς μὲν θεοὺς εἰς οὐρανίους ἀερίους ἐνυδρίους χθονίους·
 β̄ τὰς δὲ κριτικὰς δυνάμεις τῶν ὄντων εἰς νοῦν ἐπιστήμην δόξαν καὶ αἴσθησιν·
 γ̄ τὰς δὲ ὥρας εἰς ἕαρ θέρος φθινόπωρον χειμῶνα·
 δ̄ τὰ δὲ στοιχεῖα εἰς πῦρ ἀέρα ὕδωρ γῆν· 10
 ε̄ τὰ δὲ συγγενῆ τούτοις τῶν ζώων στοιχεῖα εἰς αἷμα φλέγμα ξανθὴν χολήν καὶ μέλαιναν·
 ς̄ τὰ δὲ κέντρα εἰς ἀνατολήν δύσιν ἄρκτον μεσημβρίαν·
 ζ̄ τὰ δὲ λογικὰ πάντα εἰς θεοὺς δαίμονας ἥρωας ἀνθρώπους·
 η̄ τὰ δὲ ἄλογα εἰς πτηνὰ πεζὰ ἐρπυστικὰ νηκτά. 15
 465 a 8 ἡ τετρας μεσότης μονάδος καὶ ἑβδομάδος. 94r
 14 σημείωσαι τοῦτο καὶ ἡ πεντάς ἔχει καὶ πρὸ τῆς ἑβδομάδος.
 465 b 7 νοῦς ἐπιστήμη δόξα αἴσθησις 94v
 468 a 27 προσυπακουστέον τὸ ἔστι. 97r
 468 b ἐνεικονίσαστο. 20
 472 b 4 οὕτω καὶ Δαβὶδ φησὶν 'εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ 'οὐκ ἔστι θεός'. 100r
 476 a 17 σημείωσαι. ἀναγκαῖον. 103v
 478 b 1 αὐγοειδοῦς] εἰ αὐγοειδές, τίνοσ δεῖται καθάρσεως; εἰ 105r
 δὲ καθάρσεως δεῖται, πάντως οὐδὲ αὐγοειδές. 25
 ib. ἀκάθαρτος ὡς ἕοικεν σώματος ἢ παρ' Ἑλλησιν καὶ τῶν σπουδαίων ψυχῆ καὶ οὐποτ' ἂν ἀπλή καὶ καθ' ἑαυτὴν συνεστῶσα, ἀλλὰ δεομένη σώματος ὄτουσῶν, ῥυπῶντος μὲν κατὰ τὸν παρόντα βίον, αὐγοειδοῦς δὲ κατὰ τὰ ἐκεῖ. ὅπερ, ὡς φθάνομεν εἰρηκότες, τὴν νοεράν οὐσίαν τῆς ψυχῆς οὐ καθ' ἑαυτὴν οἶας τε οὕτως συνεστάναι ληρώδημα, ἀλλὰ 30
 αἰεὶ σώματος εἰς ὑπόστασιν δεομένης· χείρονος γὰρ ἢ κρεῖττονος οὐδὲν διαφέρει τῆ μὴ καθ' ἑαυτὴν μόνην ὑφίστασθαι δυναμένη μηδὲ τῆς συνθέσεώς ποτε ἀπολεύσθαι. τί δὲ καὶ κρεῖττον τὸ αὐγοειδές τοῦ ἐνούλου, ἐπὶ καὶ αὐτὸ καθάρσεως δεῖται τῆς διὰ τῶν ὑλικῶν μολυσμάτων ἀποθέσεως, ὡς αὐτὸς οὗτος ὁ καινὸς ἡμῖν θεολόγος ληρεῖ; 35
 480 a 1 πρὸ ὁδοῦ· παροιμιῶδες τοῦτό ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν 106r
 ὡσπερ τι πρωτόλειον προτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων.

- 7 τὸ μήτραν μὴ ἐσθλῆιν παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις διατάγμασιν.
 106v 14 τί τὸ καρδίαν.
 18 τί τὸ θνησιμαίων.
- 108r 482 a 11 τελεστική ἐνέργεια] ἔτυχεν ἢ ἱερατικὴ ὑμῶν τερθρεία
 5 τοῦ προσήκοντος ἐλέγχου διὰ τοῦ σπουδαίου Προκοπίου τοῦ Γαζαίου
 τῷ ὄντι καὶ ἀδιαδράστου σοφίας.
- 109r 483 β 5 ποίοις ἐξ ἀϊδίου, λήρε; Κρόνῳ τῷ χθὲς καὶ πρώην ἐξ
 Ἀσσυρίων ἢ καὶ Διθύων· οὐδὲν γὰρ διοίσομαι, ἐπὶ ταῦτα πάντα γινώτε
 ἢ καὶ χρόνος ὁ ῥέων τοὺς ἀϊδίους ὑμῶν θεοὺς συγκροτῶν καταλαμβά-
 10 νηται, αὐτοῖς ὑμῖν μάρτυσι χρῆσασθαι· Κρόν[ω] τοίνυν <τὸ> ἐξ ἀϊδίου
 δῶμεν, ὄντι τοιοῦτῳ; ἢ καὶ τῷ τούτου πατρὶ Οὐρανῷ ὑπὸ χρόνον τε-
 λοῦντι καὶ αὐτῷ; τῷ γὰρ τοι ὑπάτιν ὑμῶν Διὶ οὐδεμία δοθείη θειότης
 ὀψέ τε τούτων εἰς βίον ἐλθόντι καὶ οὐπω χρόνος μακρὸς τῶν ἐμπαθῶν
 15 μίξεων, τῶν εἰς Ἀφροδίτην λέγω, ἀποσχομένῳ. ταῦτα ἀϊδίων; ταῦτα
 φύσεως μακαρίας, ἢ τὸ ἀπαθὲς τε καὶ ἀπροσπαθὲς ὑλικῆς ζωῆς ὁ τῶν
 ἐμφρονεστάτων ἀπονέμει λογισμὸς; ὄντως ἀσύνετοι καὶ κατάρτατοι πάν-
 των μάλιστα ὑμεῖς πλὴν τῆς ἐν ψόφοις καὶ λάρυξι κειμένης κενῆς
 εὐγλωττίας.

APPENDIX

Η ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΥ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ

110r

Τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ταυτώνυμα, τὰ δὲ ἑτερόνυμα· τῶν δὲ ταυτωνύμων τὰ μὲν ἐστὶν ὁμώνυμα τὰ δὲ συνώνυμα, τῶν δὲ ἑτερονύμων τὰ μὲν ἐστὶν παρώνυμα τὰ δὲ πολυώνυμα.

Ἄριστ(οτέλους). ὅτι ταῦτα ἄπτεσθαι λέγεται ὡς ἄμα τὰ ἔσχατα.

25 Ὅτι οἱ ἀπαλόσαρκοι τῶν ἀνθρώπων εὐφυέστεροι· ὅθεν καὶ τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν.

Ὅτι ἡ ἐνέργεια καθολικωτέρα ἐστὶν τῆς κινήσεως καὶ ἡ κίνησις τοῦ πάσχειν. κατηγορεῖται δὲ ἡ ἐνέργεια τῆς κινήσεως καὶ ἡ κίνησις τοῦ πάσχειν οὐχ ὡς γένος ἀλλ' ὡς ὁμώνυμος φωνή.

30 Ὅτι θεὸν μὲν νοοῦντες καὶ λέγοντες τὴν ὡς ἐν ὑποστάσει φύσιν νοοῦμεν καὶ λέγομεν, θεότητα δὲ αὐτὴν τὴν φύσιν ὡς γυμνὴν οὖσαν καὶ ἄνευ ὑποστάσεως λόγῳ θεωρητὴν μόνον γινώσκομεν.

Προσαχῶς τὸ ἀναγκαῖον; πενταχῶς. α ἢ πρώτη ὕλη, ὡς περ αἰ σαινίδες τοῦ πλοίου. β τὸ κατὰ βίαν, ὡς τὸν πνιγόμενον ἀναγκαῖον ἀπο-

1 πυθαγορείοις 4 ἱερατικὴ: ἐρωτικὴ 7 τῷ: τὸ 8 ἀσσυρίων / λυθύων
 9 ἢ καὶ: ἦτ, καὶ 17 τῆς: τοῖς / λάρυξι 24 Ar. Phys. Z231a22 25 Ar.,
 Physiogn. 807b12-13.

θανεῖν. γ τὸ κατὰ συλλογισμόν, οἷον εἰ ὁ ἄνθρωπος ζῶν ἐξ ἀνάγκης
καὶ ἔμψυχον. δ τὸ δι' αὐτὸ μὲν <οὐ>, δι' ἕτερον δὲ αἰρετόν, ὡς τὸ φλε-
βοτόμον. ε τὸ δι' αὐτὸ καὶ δι' ἕτερον αἰρετόν, ὡς ἡ ὑγίεια.

Ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἀντιθέσεις, θερμὸν ψυχρόν, ὑγρὸν ξηρόν, κατα-
σκευάζουσι πᾶν σῶμα φυσικόν. ἡ γὰρ ἀφή διὰ τούτων μόνων ποιοῦται 5
καὶ πάσχει, ἄλλης δὲ ὑπ' οὐδεμιᾶς ἡτ' οὐκ κουφότητι ἢ βαρύτητι.

Τί ἐστιν ἀγωνία; φόβος διαπτώσεως καὶ ἡττητής.

Τί ἐστιν λήμμα; ὅπερ λαμβάνεται ὡς ὁμολογούμενον πρὸς κατα-
σκευὴν τινος.

Τί ἐστιν ὕπνος; ἀτονία τοῦ αἰσθητικοῦ πνεύματος. 10

Τί ἐστιν νοῦς; ὁρασις ψυχῆς πρὸς πάντα ἐκτεινομένη.

Ὅτι ὁ ἥλιος ἄτομόν ἐστιν τελούν ὑπὸ εἶδος τὸν ἀστέρα, οὐχὶ δὲ
καὶ θεός, <εἰ> καὶ τισὶν ἀλόγως οὕτω δοκεῖ.

Τί ἐστιν καταιγίς; ἡ βῶλος χιόνος ἀφόρητος τὸ ἐμπίπτον ἅπαν
παρασαροῦσα· ἡ βραχθαία πνευμάτων ῥύμη τὸ αὐτὸ δὴ ἐργαζομένη καὶ 15
ἀφόρητος οὖσα τοῖς ἐντυγχάνουσι.

Ἰστέον ὅτι ἐνίοτε μὲν οὐ στερητικὰ ὀνόματα στέρησιν δηλοῖ, ὡς ἡ 111r
πενία τὴν στέρησιν τῶν χρημάτων καὶ ἡ τυφλότης τῆς ὄψεως· ἐνίοτε
δὲ στερητικὰ ὀνόματα οὐ στέρησιν δηλοῖ, τὸ γὰρ ἀθάνατον στερητικόν
ἔχον τὸ σχῆμα τῆς λέξεως οὐ σημαίνει στέρησιν, οὐ γὰρ ἐπὶ πεφυκό- 20
τος ἀποθνήσκειν εἶτα μὴ ἀποθνήσκοντος χρώμεθα τῷ ὀνόματι.

Ὅτι κύων ὁ χερσαῖος· ὁ ἀστρῶς· ὁ θαλάσσιος· ὁ φιλόσοφος· καὶ
τὸ περὶ τὴν γνάθον συμβαῖνον σπασμῶδες πάθος.

Ὅτι ὁ χρόνος μέτρον ὑπάρχων κινήσεως τῶν οὐρανίων καὶ ἐν τῷ
γίνεσθαι τὸ εἶναι ἔχων ἢ οὐκ ἐστὶν ἐν ὑποκειμένῳ (οὐδὲ γὰρ μένει) ἢ 25
ἐν τῇ κινήσει ἐστὶν ὡς ἀριθμὸς ἐν ἀριθμητῷ, καὶ αὐτῇ ἐν τῷ γίνεσθαι
τὸ εἶναι ἐχούση.

Ὅτι λογικὰ λέγει τῶν ἐπιχειρή(σεων) τὰ κοινά, τουτέστιν τὰ δια-
λεκτικά, ἅπερ ἐν τοῖς Τόποις διδάσκει, τόπους καλέσας Ἀριστοτέλης)
τὰς κοινοτάτας ἐπιχειρήσεις· ὡπερ γὰρ ὁ εἰς τόπος διαφορῶν σωμάτων 30
γίνεται δεκτικός, οὕτω καὶ τὸ ἐν ἐπιχείρημα τῶν Τόπων πολλοῖς πρά-
γμασιν ἀρμόζει.

Γραμματικά. ὅτι τὰ εἰς θεν ἐπιρρήματα ἐξ οὗ παρήχθησαν τὸν
αὐτὸν ἐκείνῳ τόνον φυλάσσου(σιν)· θεὸς θεόθεν, ἄλλος ἄλλοθεν· τὸ δὲ
πάντοθεν ἐκ τοῦ ἅπαν ἐστὶν ἅπαντος ἀπάντοθεν καὶ πάντοθεν, καὶ τὸ 35
πᾶν γὰρ ἐκ τοῦ ἅπαν ἐστίν.

Πόθεν τὸ ἔστω; ἐκ τοῦ ἔω τοῦ ὑπάρχω ἔσω ἔσον ἐσάτω ἔστω.

Πόθεν τὸ ἦτω; ἐκ τοῦ ἔω ἔε ἐέτω ἦτω.

Πόθεν ἦν γὰρ πρόσωπον; ἔω ὁ παρατα(τι)κὸς ἦν ὁ β' ἀόριστος ἦν, πᾶς γὰρ παρατατικὸς ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἀρχόμενος αὐτόθεν ἔχει καὶ τοὺς ἄλλους παρῳημένους συναρχομένους, ἦν σὺν ἦες ἦεν ἦν.

Πόθεν τὸ ἦν καὶ σὺν α' προσώπ(ω); εἰμὶ ὁ παρατατικὸς ἦν ἦς ἦν, 5 ἐξ οὗ τὸ ἔα, 'εἰ τότε κοῦρος ἔα' ἀντι τοῦ ἦμην, τὸ μὲν γὰρ ἦ ἐφελκυστικόν ἐστίν τοῦ ν, Πολυδεύκη, τὸ δὲ α' οὐ, οἶον Πολυδεύκεα, οὐ γὰρ ἀν.

Ἄργύριον ἄσημον: ἦγουν μὴ ἔχον σημεῖά τινα ἢ γράμματα τοῦτο ἐστίν μὴ κεχαραγμένον.

Ἵτι παρθ(ένος) λέγεται ὁ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης κατὰ σύγκρισιν 10 τῶν ἄλλων μαθ(ητῶν) τῶν γυναικῶν πάντων ἐσχηκῶτων ἡμνηστευσαμένων.

Ἵτι ἐκάστης χώρας καὶ ἔθνους τὰ ἰδιώματα ἔχουσι τινα λόγον· 111ν οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι τὴν γενειάδα ξυρῶνται διὰ τὸ εἶναι σπανοὺς καὶ πυρροὺς· οἱ δὲ τῆς ἀνατολῆς Ἁγιοπολῖται καθοκοὶ εἰσιν διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σγουροὺς, οἱ Σαρακηνοὶ πλατεῖς ἔχου(σι) μάνηκας καὶ ἀνάζω- 15 στοὶ εἰσιν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καύματος πρὸς τὸ ἀναψύχεσθαι· τοῦ δὲ βορείου μέρους ψυχροτέρου ὄντος διὰ τοῦτο ἔχουσιν οἱ Βούλγαροι στενὰ μανίκια καὶ μανιάκια μετὰ μαλλῶν καὶ ἐκδαρμάτων.

Προεδρία ἴ τὸ δριαιά ἴ ἄλλοις 'περισπούδαστον ἢ προεδρία' προσ- 20 εδρία ἐστίν 'ὡς ἀσχολός τε συγγόνου προσεδρίαν'.

Χειρῶνακτες οἱ τεχνῖται.

Ἄφειθη καὶ παρείθη. Ὀμ(η)ρος 'ἢ δὲ παρείθη'.

Καιρία πληγῆ· ἢ ἐν καιρῷ γινομένη ἢ ἢ τὰ καιρία πλήττουσα.

Ἐμβριμᾶσθαι, τὸ ταράσσεσθαι καὶ θυμοῦσθαι ἔσωθεν ἀνευ φωνῆς, 25 κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν ἀρμόττει ἢ λέξις, οὗς ἐγγριμᾶσθαι λέγομεν.

Εἰλεός· ὀξύτόνει, παρὰ τὴν ἐντέρου εἰλησιν, ὃ καὶ χορδαφός λέ- 30 γεται παρὰ τὸ τὰς χορδὰς δάπτειν.

Ἵτι Σκύθαι λέγεται πάντα τὰ σκυτηφοροῦντα ἔθνη, ἀφ' ὧν καὶ 35 ἐτυμολογοῦνται.

Πρᾶγος τὸ πρᾶγμα, ἐξ οὗ καὶ ἢ πρᾶξις, περισπᾶται.

Ἵπερικταίνονται· ὑποκατακλῶνται ἀπὸ τοῦ ἐρείκω τοῦ σχίζω· ἢ 30 ὑπὲρ καὶ ἵκταινῶ τὸ ταχέως πετῶ ἀπὸ τοῦ ἵκτις ὁ λοῦπις.

Ἵτι τὰ φυλάσσοντα τοὺς τόνους ῥήματα ἐν παραθέσει εἰσίν, οἶον 35 χεῖται καταχεῖται, τὰ δὲ ἀναδιβάζοντα ἐν συνθέσει, κεῖται παράκειται ἀνάκειται.

Ἵτι τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου δίχα τῶν προθέσεων συντιθέμενα 35 μετὰ τῶν ῥημάτων ἔξωθεν ποιεῖ τὴν κλίσιν, κίθαρωδῶ ἐκίθαρωδεν, παι-

5 Hom. Δ 321 18 unde? 19 Eurip., Or. 93 21 Hom. Ψ 868
30 Hom. φ 3

δαγωγῶ ἐπαιδαγώγουν, πλὴν τοῦ εὐορκῶ εὐώρκουν, δυσαρρεστῶ ἐδυσηρέ-
στοουν, εὐαρρεστῶ καὶ εὐηρέστοουν.

Ἔρω εἶρω τὸ ἐρωτῶ ὁ μέλλων ἐρῶ· εἶρω τὸ λέγω ὁ μέλλων ἐρῶ·
ἔρω πάλιν τὸ λέγω ὁ μέλλων ἐρῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐρῶ ἐρήσω.

Ἄρω ἀρώσω τὸ ἀρωματίζω. 5

Ἔστιν ὅς ὁ χοῖρος καὶ ἰσοῦκ ἔχει διὰ τὸ ἐπάγεσθαι σύμφωνον·
ἐν δὲ τῇ υἰδὸς γενικῇ ἀπέλιθφεν αὐτό, ἐξ οὗ καὶ ἄλλη εὐθεῖα ὁ υἰδὸς
τῷ υἰί.

Ὀναίμην· ὀνώ ὀνημι καὶ ὀνίνημι τὸ ἀπολαύω, καὶ ὀνίνησι τὸ 112r
γ, ὅλον ὅς οὐδὲν ὀνίνησι τύχη τοὺς περὶ τὸ θεῖον ἐξαμαρτάνοντας· ὁ β 10
ἀόριστος ὀνήμην, ὁ παθητικὸς ὀνάμην ὀνασο ὀνατο, ἐξ οὗ καὶ ἀπώνατο
καὶ τὸ εὐκτικὸν ὀναίμην ἀντὶ τοῦ ἀπολαύσαιμι.

Εἶω τὸ πορεύομαι, ἐξ οὗ καὶ εἶμι εἶσω εἶκα· ὁ μέσος εἶα καὶ ἦα,
ὡς εἶκαζον ἦκαζον, καὶ διαλύσει ἦα καὶ τὸ τρίτον ἦτε, ὁ δ' ἦτε νυκτὶ
ἰοικῶς· ὁ ὑπερσυντελικὸς ἦειν καὶ ἀπήειν. 15

Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ εὐμορίου καὶ τοῦ θύω τὸ ὀρμῶ· εὐθὺς δὲ ἀπὸ τοῦ
εὐ καὶ τοῦ τίθημι.

Ἄμεινον τὴν ἀμείνω Ἀττικῶς ἐστὶν καὶ ἡ χεῖρων τὴν χεῖρω,
ὡς ἡ εἰκῶν τὴν εἰκῶ· οἱ δὲ οἱ ἀμείνους λέγουσι καὶ οἱ χεῖρους.

Ἐξκέπτωρ· νοτάριος, σκρινιάριος, οὗς ἀσικρήτης λέγο(μεν)· ἀσι- 20
κρήτης δὲ οἱ ἐπὶ τῶν μυστηρίων.

Ἐχυρὸς καὶ ἰσχυρὸς· τὸ χυ μακρόν, ἔθεν ἐχυρότερος καὶ ἰσχυρό-
τερος.

Ἄλιστα· λίαν ἄλιστα. ὅτι τάχιστα· λίαν τάχιστα.

Ἄιγύπτιοι καλοῦσι τὸ μὲν πῦρ Ἰυφῶνα ἀπὸ τοῦ τύφειν καὶ 25
ἀναξηραίνειν τὰ πάντα, τὸ δὲ ὕδωρ Ὀσιριν ἀπὸ τοῦ ὀσειν καὶ ῥεῖν τὴν
ὕγραν οὐσίαν, τὸν δὲ ἀέρα Νέφθον τρέφουσιν τὰ τῆς ἀδελφῆς Ἰσιδος
τέκνα, τὴν δὲ γῆν Ἰσιν ἐπειδὴ δι' αὐτῆς εἰσὶν πάντες ἢ ὅτι σφαιροει-
δῆς καὶ πάντοθεν ἴση ἐστίν.

Δαιδαλουργίαν· ποικιλίαν. 30

Ὀφλισκάνουσιν· αὐξοῦσι. ὀφλήσει· αὐξήσει ἢ χρεωστήσει καὶ
παρέξει ἢ γοῦν κινήσει γέλωτα.

Πρύτανις· συνεδρίων διοικητής.

Κωμαστήριον· ὕμνολογοῖον. καὶ κωμασταί· ὕμνολόγοι.

Βασκαίνει· μέμφεται, συκοφαντεῖ.

Ἀπόδρεψιν· ἀπόλαυσιν. 35

10 unde? 14-15 Hom. A 47 18 ἡ ἀμείνω τῆς ἀμείνω / ἡ χεῖρω τῆς
χεῖρω 19 ἡ εἰκῶ τῆς εἰκῶ / οἱ (3): ἡ

α ὑφ' οὗ ὁ τέκτων· β δι' οὗ τὸ ὄργανον· γ ἐξ οὗ ἡ ὕλη· δ καθ' ὃ τὸ ἐνθύμιον· ε δι' ὃ τὸ τέλος· ζ ἐν ᾧ τὸν χρόνον· τούτων γὰρ ἄνευ οὐ δυνατὸν τι γενέσθαι.

5 Ὅτι ἐγείρας ὁ Χριστὸς πρῶτον τὸν υἱὸν τῆς χήρας ἐτύπωσε τὸν ἐγερθησόμενον Ἀδάμ, ἐγείρας δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχισυναγώγου, τὴν Εὐκν, ἐγείρας δὲ τὸν παῖδα τοῦ ἀλλοφύλου ἐδήλωσε τὰ ἔθνη, ἐγείρας δὲ τὸν Λάζαρον τὸν τεταρθήμερον νεκρὸν καὶ τεταρταῖον ἐκ τοῦ μην-
μείου καὶ τέταρτον τῆ τάξει [[τῶν ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων]] ἐτύπω-
σεν ὅτι πᾶσαν τὴν ἐκ δ' στοιχείων συστάσαν ἀνθρωπότητα ἐξεγερεῖ.

112v Τί ἐστὶν βροντή; ἡ ὑπὸ πνεύματος ἐν τοῖς νέφεσι γινομένη τάρα-
ξις, ἥτις πρὸς τὴν τῶν περιεχόντων νεφῶν πυκνότητα βία φερομένη ποιεῖ
ἐν τῇ πληγῇ ψόφον. τί ἐστὶν ἀστραπή; ῥῆξις πυρὸς ἐκ νεφῶν παρατρέ-
ψεως· τὸ γὰρ πνεῦμα τὸ μετὰ βίας ἐκρυσταίνων τῶν νεφῶν καὶ τὸν ψόφον
ποιήσαν πυρωθὲν διὰ τὴν κίνησιν φλογῶδες ἐστὶν.

15 Ὅτι αἱ καθόλου φωναὶ ἢ οὐσιώδεις εἰσὶν ἢ ἐπουσιώδεις καὶ αἱ
οὐσιώδεις ἢ ἐν τῷ τί ἐστὶν κατηγοροῦνται, καὶ εἰσὶν γένη καὶ εἶδη, ἢ ἐν
τῷ ποιόν τί ἐστὶν, καὶ εἰσὶν οὐσιώδεις ποιότητες ἡγούσιν διαφοραί· αἱ δὲ
ἐπουσιώδεις ἢ ἀντιστρέφουσι, καὶ εἰσὶν ἴδια, συμβεβηκὸς γὰρ ἐστὶν ἀντι-
στρέφον τὸ ἴδιον, ἢ οὐκ ἀντιστρέφουσι, καὶ εἰσὶν συμβεβηκότα.

20 Καθόλου γὰρ οὐδὲν πάσχον ὑπὸ τινος τὴν ὕλην τὴν τοῦ ποιούντος
δέχεται, ἀλλὰ τὸ εἶδος τὸ ἐν αὐτῷ, ὡς περὶ ὁ κηρὸς οὐ τὸν χρυσὸν ἀλλὰ
τῆς χρυσῆς σφραγιδος τὸ εἶδος.

Ὅτι περιεκτικὸν εἶδος πατρὸς υἱοῦ καὶ ἀγίου πνεύματος ἡ θεότης.

25 Ἐκεῖνο τοίνυν ἐστὶν γεννητὸν, ὃ πρότερον μὴ ὄν ὕστερον εἰς τὸ εἶναι
διὰ γενέσεως ἔρχεται, ὡς τὸ ζῆλον καὶ ἡ οἰκία· ὃ δὲ αἰεὶ οὐκ ἔστιν, ἀγέν-
νητον τοῦτο· εἰ γὰρ τὸ οὐκ αἰεὶ μὴ ὄν γεννητὸν ἐστὶν, τὸ αἰεὶ μὴ ὄν ἀγέν-
νητὸν ἐστὶν, ἀντίφασις γὰρ οὐκ αἰεὶ μὴ ὄν. καὶ πᾶν τὸ μὴ αἰεὶ ὄν φθαρ-
τόν, τὸ δὲ ἀφθαρτόν· καὶ ἀπλῶς τὸ ἀναγκαῖον καὶ ἀδύνατον ἀγέννητόν
ἐστὶν καὶ ἀφθαρτόν.

30 β σχῆμα· πᾶσα ἀνώμαλος φορὰ ἐπίτασιν ἢ ἀκμὴν ἢ ἀνεσιν ἔχει· ἢ
κύκλω φορὰ ἐπίτασιν ἢ ἀκμὴν ἢ ἀνεσιν οὐκ ἔχει· ἢ κύκλω ἄρα φορὰ
ἀνώμαλος οὐκ ἔστιν. πάλιν τὸ ἀκμὴν ἔχον ἢ ἀρχὴν ἔχει ἢ μέσον ἢ τέλος·
ἢ κύκλω κίνησις οὔτε ἀρχὴν ἔχει οὔτε μέσον οὔτε τέλος· ἢ κύκλω κί-
νησις ἄρα ἀκμὴν οὐκ ἔχει. εἰ δὲ μὴ ἀκμὴν, οὐδὲ ἐπίτασιν οὐδὲ ἀνεσιν·
35 ἢ γὰρ ἀκμὴ πέρας τῆς ἐπιτάσεως ἢ ἀρχὴ τῆς ἀνέσεως.

L. G. WESTERINK
Emmen, Holland

BASIL LAOURDAS
Thessaloniki